

17 / 9.1.79.

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТІ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІАТУ
СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ
за час від 5-го листопада 1973 р.
до 30-го червня 1978 р.

Зміст

Стор.

I. ДІЯЛЬНІСТЬ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІАТУ СКВУ	
Склад Президії Секретаріату СКВУ.....	1
Особиста діяльність членів Президії Секретаріату СКВУ.....	2
Склад Пленуму Секретаріату СКВУ.....	3
А. Діяльність Президії Секретаріату СКВУ на внутрішньому відтинку	
Ліквідація Організаційної Комісії II Конгресу СКВУ.....	6
Організація праці бюро Президії Секретаріату СКВУ в Торонто.....	6
Організаційні справи СКВУ:	
Членський стан.....	7
Контакт з організаціями-членами та організаційні проблеми.....	12
Звернення Президії Секретаріату СКВУ до української спільноти.....	16
Інформаційна Служба СКВУ.....	17
Організування III Конгресу СКВУ:	
Незакінчені справи II Конгресу СКВУ.....	23
Підготовка III Конгресу СКВУ.....	24
Б. Діяльність Президії Секретаріату СКВУ на зовнішньому відтинку	
Оборона прав людини.....	26
Інтервенції в справі іміграції.....	28
Контакт з іншими світовими конгресами.....	29
Акція за деколонізацію ССРСР.....	29
Бюро СКВУ в Нью Йорку.....	31

I. ДІЯЛЬНІСТЬ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІАТУ СКВУ

II. ДІЯЛЬНІСТЬ КОМІСІЙ І РАД СКВУ

Комісія Дослідів Українського Життя у Сателітних Країнах.....	43
Комісія Прав Людини.....	44
Комісія Українських Молодечих Організацій.....	58
Наукова Рада.....	59
Рада для справ Культури.....	59
Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада.....	64
Світова Рада Суспільної Служби.....	67
Світова Рада Українських Комбатантських Організацій.....	69
Українська Світова Кооперативна Рада.....	70

III. ФІНАНСИ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІАТУ СКВУ

А. Методи фінансування діяльності Президії Секретаріату СКВУ.....	74
Б. Бюджет Президії Секретаріату СКВУ за 1974-78 рр.....	77
В. Рахунки прибутків і витрат за 1974-78 рр.....	81

Додаток:

Видання Президії Секретаріату СКВУ	87

1973

3

1974

25

1975

21

1976

20

1977

13

1978

5

І. ДІЯЛЬНІСТЬ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

Склад Президії Секретаріату СКВУ

У звітному часі Президія Секретаріату СКВУ діяла в складі:

- о. д-р митрат Василь Кушнір - президент
- п. Микола Плав'юк - 1-ший заступник президента
- п-ні Стефанія Савчук - 2-гий заступник президента
- п. Василь Кирилюк - 3-тій заступник президента
- п. Юрій Шимко - генеральний секретар
- д-р Франко Мартинюк - скарбник
- д-р Юрій Даревич - член Президії, керівник Інформаційної Служби
(зрезигнував 24/11/76)
- д-р Микола Кушпета - член Президії (з 7/3/77)

Представниками Українських Церков у Президії були:

- Високопреосвященніший Митрополит Максим Германюк
- представник Української Католицької Церкви
- Блаженніший Митрополит Мстислав Скрипник
- представник Української Православної Церкви
- Преосвященний Єпископ Ізидор Борецький
- представник Української Католицької Церкви
- о. д-р Семен В. Савчук
- представник Української Греко-Православної Церкви
- Достойний Пастор Лев Жабко-Потапович
- представник Українських Протестантських Церков
(упокоївся 8/11/75)
- Достойний Пастор Йосафат Іваськів
- представник Українських Протестантських Церков
(з початку 1976 р.)

Впродовж звітowego часу відбуто 87 вужчих і 12 ширших засідань Президії Секретаріату СКВУ за таким розподілом:

	вужчі засідання	ширші засідання
1973	3	1
1974	25	3
1975	21	2
1976	20	1
1977	13	5
1978	5	0

У вужчих засіданнях брали участь члени Президії з околиці Торонто; на ширших були представники Комітету Українців Канади, Українського Конгресового Комітету Америки та Рад і Комісій СКВУ.

Відбуто 5 Пленарних Сесій Секретаріату СКВУ в Торонто: 8-ма Пленарна Сесія (5/11/73), 9-та Пленарна Сесія (1-2/2/75), 10-та Пленарна Сесія (7-8/2/76), 11-та Пленарна Сесія (19-20/3/77) і 12-та Пленарна Сесія (12-13/11/77).

Протоколи всіх засідань писали працівники бюро СКВУ і розсилали членам Президії та Пленуму Секретаріату СКВУ.

Особиста діяльність членів Президії Секретаріату СКВУ

У звітному часі члени Президії Секретаріату СКВУ прийняли такий розподіл обов'язків: Микола Плав'юк - контакт з Українськими Церквами, Радами і Комісіями, та членськими організаціями; Стефанія Савчук - контакт з Світовою Федерацією Українських Жіночих Організацій; Василь Кирилюк - фінансова діяльність бюро СКВУ; Юрій Шимко - генеральний секретар; д-р Франко Мартинюк - скарбник; д-р Юрій Даревич - керівник Інформаційної Служби; д-р Микола Кушпета - голова Фінансової Комісії.

Поза цими обов'язками члени Президії відбували поїздки та зустрічі у справах СКВУ, виголошували доповіді, репрезентували Президію на різних функціях. Впродовж звітового часу Президія брала участь через своїх представників або шляхом писемних привітів у понад 70 з'їздах, імпрезах, конференціях та зустрічах українських організацій:

Склад Пленуму Секретаріату СКВУ

У звітному часі Пленум Секретаріату СКВУ складався з таких осіб:

ЗСА

- п. Йосип Лисогір - заступник президента
 о. Володимир Базилевський - представник країни
 ред. Ігнат Білинський - представник країни
 д-р Іван Вовчук - представник країни (до 1977 р.)
 мгр. Іван Базарко - представник країни (з 1977 р.)
 д-р Богдан Гнатюк - представник країни
 п. Іван Олексин - представник країни
 д-р Матвій Стахів - представник країни (умер 2/6/78)
 д-р Степан Ворох - Українське Лікарське Товариство Північної Америки
 д-р Іван Гвозда - Світова Федерація Лемків
 д-р Роман Данилевич - Рада Крайових Федерацій Українських
 Католицьких Академічних Товариств "ОБНОВА"
 д-р Едвард Жарський - Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада
 (зрезигнував у 1977 р.)
 д-р Денис Квітковський - Координаційна Рада Ідеологічно Споріднених
 Націоналістичних Організацій (до 1977 р.)
 д-р Юрій Криволап - Об'єднання Демократичної Української Молоді
 д-р Аскольд Лозинський - Товариство Української Студіючої Молоді
 ім. Миколи Міхновського (з 1975 р.)
 д-р Іван Марченко - Спілка Визволення України (до 1975 р.)
 п. Петро Миколенко - Об'єднання кол. Вояків УПА
 д-р Василь Омельченко - Українська Вільна Академія Наук
 мгр. Ірина Пеленська - Світова Федерація Українських Жіночих
 Організацій
 п. Іван Поритко - Братство Українських Січових Стрільців
 д-р Петро Стерчо - Наукове Товариство ім. Шевченка
 мгр. Остап Тарнавський - Об'єднання Українських Письменників
 в Еміграції "Слово"
 мгр. Богдан Футала - Товариство Української Студіючої Молоді
 ім. Миколи Міхновського (до 1975 р.)
 мгр. Андрій Чернодольський - Центральний Союз Українського
 Студентства (до 1977 р.)

Канада

- мгр. Теодосій Буйняк - Спілка Української Молоді
- п. Юрій Веретельник - Центральний Союз Українського Студентства
(до 1977 р.)
- п. Роман Вжесневський - Конференція Українських Пластових Організацій
(з 1977 р.)
- п. Богдан Гаргай - Центральний Союз Українського Студентства
(з 1977 р.)
- п. Мирослав Дяковський - Об'єднання Українських Канадських
Професіоналістів і Підприємців
- п. Зіновій Зварич - Центральний Союз Українського Студентства
(у 1977 р.)
- д-р Всеволод Ісаїв - Конференція Українських Пластових Організацій
(до 1977 р.)
- п. Анатоль Криворучко - Об'єднання Українських Академічних Товариств
"ЗАРЕВО"
- д-р Роман Малащук - Світовий Український Визвольний Фронт
- д-р Мирослав Малецький - Братство кол. Вояків 1 УД УНА
- о. прот. Тимофій Міненко - Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада
- п. Григорій Мороз - Союз Українських Жертв Російсько-Комуністичного
Терору
- інж. Микола Мороз - Центральний Союз Українського Студентства
(у 1977 р.)
- д-р Степан Росоха - Братство Карпатських Січовиків
- п. Лев Фіголь - Центральний Союз Українського Студентства
(з 1977 р.)
- п. Леонід Філь - Координаційна Рада Ідеологічно Споріднених
Націоналістичних Організацій (з 1977 р.)
- інж. Михайло Цибульський - Товариства Інженерів Українців

Європа

- мгр. Антін Мельник - заступник президента
- мгр. Омелян Коваль - представник Бельгії
- д-р Святомир Фостун - представник Великої Британії (до 1975 р.)
- п. Ярослав Деремєнда - представник Великої Британії (з 1975 р.)
- д-р Михайло Брик-Дев'ятницький - представник Голландії
- інж. Осип Мельникович - представник Франції

Австралія

- мгр. Микола Цурак - заступник президента (до 1974 р.)
 п. Микола Свідерський - заступник президента (1974-77 рр.)
 п. І. Денисенко - заступник президента (з 1977 р.)
 мгр. Зенон Ростек - представник країни (до 1977 р.)
 п. М. Чигрин - представник країни (з 1977 р.)

Аргентина

- п. Василь Косюк - заступник президента (до 1977 р.)
 п. Володимир Котульський - заступник президента (з 1977 р.)

Бразилія

- п. Микола Гец - заступник президента
 інж. Олександр Чечко - представник країни

Контрольна Комісіячлени:

- адв. Святослав Фроляк (Канада) (до 1974 р.)
 д-р Сергій Наклович (КОУГЦУ - Європа)
 інж. Микола Сліпченко (Аргентина)
 п. Олег Шиманський (Бразилія)
 інж. Венедикт Васюк (Венесуеля) (до 1977 р.)
 п. Роман Кошарич (Венесуеля) (з 1977 р.)
 інж. Северин Григорців (Австралія)
 мгр. Іван Базарко (ЗСА) (до 1977 р.)
 мгр. Іван Винник (ЗСА) (з 1977 р.)

заступники:

- п. Юрій Дашко (СУСК - Канада) (до 1975 р.)
 п. Мирон Спольський (СУСК - Канада) (1975-76 рр.)
 п-на Марія Гурко (СУСК - Канада) (з 1976 р.)
 п-ні Квітка Семанишин (СУСТА - ЗСА)

А: ДІЯЛЬНІСТЬ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІАТУ СКВУ НА ВНУТРІШНЬОМУ ВІДТИНКУ

Ліквідація Організаційної Комісії II Конгресу СКВУ

Після закінчення II Конгресу СКВУ, бюро Організаційної Комісії під керівництвом інж. Омеляна Тарнавського працювало над закінченням справ, пов'язаних з діяльністю Комісії. Виготовлено остаточні списки датків на фонд II Конгресу СКВУ та проведено розрахунок з цих датків з Центральними КУК і УККА. Фінансовий звіт Організаційної Комісії виготовив публічний книговод Вільям Бодді. Дня 15/2/74 Контрольна Комісія в складі: д-р Мирослав Малецький (голова), інж. Юліян Темник, інж. Євген Дуткевич, дир. В. Чиж та дир. Павло Кіт закінчила свою перевірку діяльності Організаційної Комісії та схвалила цю діяльність у своєму звіті. Дня 28/2/74 відбулося спільне засідання Президії та членів Фінансової Підкомісії і Контрольної Комісії II Конгресу СКВУ, на якому передано Президії зіставлення фінансових розрахунків Організаційної Комісії. Надвишку в сумі 60,156.62 дол., як також майно Організаційної Комісії, передано у посідання Президії.

Організація праці бюро Президії Секретаріату СКВУ в Торонто

Членом Президії, який відповідав за працю бюро Президії в Торонто, був генеральний секретар Ю. Шимко. В листопаді 1973 р. п. Шимко підписав дворічне зобов'язання на винайм бюрового приміщення при вул. Янг ч. 2200 в Торонто. Бюро Президії приміщувалося при цій адресі до початку листопада 1975 р., коли п-во Михайло і Ярослава Шафранюки, засновники Канадсько-Української Мистецької Фундації, відступили Президії двоповерхове приміщення в будинку Фундації при вул. Блур захід ч. 2395А. Бюро Президії приміщувалося при цій адресі до кінця каденції.

Першим працівником бюро Президії була п-ні Стефанія Шимко, яка розпочала працю 7/11/73. У грудні 1973 р. Ю. Шимко виготовив оголошення на пост асистента генерального секретаря; це оголошення розіслано для поміщення в українській пресі всіх країн поселення. У висліді конкурсу прийнято на цей пост п-ну Любу Ткаченко, яка розпочала працю 2/1/74. З днем 4/3/74 прийнято ще одного працівника, інж. О. Тарнавського.

У зв'язку з переоцінкою потреб бюро Президії та з огляду на фінансовий стан, Президія постановила звільнити з праці п-ні С. Шимко (12/7/74) та інж. О. Тарнавського (12/8/74). З цього часу працю бюро керувала п-на Л. Ткаченко. Впродовж каденції заангажовано таких осіб як повно zatrudнених працівників бюро: п-на Софія Юркевич (7/10/74 - 9/4/76), п-ні Стефанія Клос (31/3/75 - 12/9/75), п. Павло Баєр (23/9/75 - 26/12/75), п-на Марта Кобилянська (3/5/76 - 17/6/77), п-ні Ольга Ліщинська-Боднарук (18/8/77 - до кінця каденції). Впродовж літніх місяців 1974-78 рр. та доривочно впродовж цих років працював у бюро п. Мирослав Юркевич.

Під час цієї каденції в реалізації поодиноких проєктів допомогло 20 осіб, які одержали за плату за свою працю. В експедиції друкованих матеріалів добровільно допомогло 18 осіб.

Організаційні Справи СКВУ

Членський стан

У 1974 р. Президія Секретаріату СКВУ приступила до перевірки членського стану СКВУ; список організацій-членів був опублікований у другому номері "Вісника СКВУ". Використовуючи списки учасників I і II Конгресів СКВУ, Президія намагалася встановити контакт з тими організаціями, з якими втрачено контакт у першій каденції та з'ясувати їх членський стан.

Крім того, Президія вислала листи (24/12/76, 3/8/77, 17/2/78 і 14/7/78) тим організаціям, які впродовж двох років не сплачували членського внеску, з'ясовуючи, що, згідно з §22 статуту СКВУ, невплатення членського внеску припиняє дану організацію в членських правах та прохаючи вирівняти залежності.

Членський стан СКВУ по день 30/6/78 був такий:

Українські Церкви

Українська Католицька Церква
Українська Православна Церква
Українські Протестантські Церкви

Крайові центральні репрезентації

Комітет Українців Канади
Український Конгресовий Комітет Америки
Українська Центральна Репрезентація в Аргентині
Українсько-Бразильський Координаційний Комітет
Українська Громада у Венесуелі
Сюз Українських Організацій Австралії
Координаційний Осередок Українських Громадських
Центральних і Крайових Установ в Європі

Міжкрайові надбудови

Братство кол. Вояків 1-ої Української Дивізії
Української Національної Армії
Братство Українських Січових Стрільців
Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство
Конференція Гуцульських Товариств Америки і Канади
Конференція Українських Пластових Організацій
Координаційна Рада Ідеологічно Споріднених
Націоналістичних Організацій
Наукове Товариство ім. Шевченка
Об'єднання Демократичної Української Молоді
Об'єднання кол. Вояків УПА
Об'єднання Українських Академічних Товариств "ЗАРЕВО"
Об'єднання Українських Письменників "Слово"
Рада Крайових Федерацій Українських Католицьких
Академічних Товариств "ОБНОВА"
Світова Федерація Лемків
Світова Федерація Українських Жіночих Організацій
Світовий Український Визвольний Фронт
Спілка Української Молоді
Товариство "Бойківщина"

Українська Народна Поміч
 Українське Вільне Козацтво
 Українське Євангельське Об'єднання у Північній Америці
 Українське Лікарське Товариство Північної Америки
 Український Народний Союз
 Український Робітничий Союз
 Центральний Союз Українського Студентства

Крайові центральні

Канада

Братство кол. Вояків 1-ої Української Дивізії
 Української Національної Армії
 Братство Українців Католиків
 Ліга Визволення України
 Ліга Українських Католицьких Жінок
 Молодь Українського Національного Об'єднання
 Об'єднання Жінок Ліги Визволення України
 Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб
 Союз б. Українських Вояків у Канаді
 Союз Українських Жертв Російсько-Комуністичного Терору
 в Канаді
 Союз Українських Канадських Ветеранів
 Союз Українців Самостійників
 Суспільна Служба Українців Канади
 Товариство кол. Вояків УПА в Канаді
 Українська Стрілецька Громада
 Українське Євангельсько-Баптистське Об'єднання Канади
 Українське Національне Об'єднання
 Український Визвольний Фонд

ЗСА

Братство "Броди-Лев"
 Демократичне Об'єднання б. Репресованих Українців
 Советським Режимом
 Об'єднання б. Вояків Українців в Америці

Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України
 Об'єднання Прихильників УНРеспубліки у ЗСА
 Об'єднання Українських Педагогів
 Об'єднання Українських Православних Сестрицтв
 Об'єднання Українців Революційно-Демократичних Переконань у ЗСА
 Організація Державного Відродження України
 Організація Оборони Чотирьох Свобід України
 Союз Ветеранів Українського Резистансу
 Союз Українок Америки
 Союз Українців Католиків "Провидіння"
 Спілка Українських Журналістів Америки
 Товариство кол. Вояків УПА ім. ген.-хор. Т. Чупринки в ЗСА
 Товариство Правників Українців у ЗСА
 Українська Гетьманська Організація Америки
 Українсько-Американська Асоціація Університетських Професорів
 Українсько-Американська Жіноча Допомогова Організація
 Український Визвольний Фонд у ЗСА
 Український Золотий Хрест
 Центральна Українських Кооператив ЗСА

Південна Америка

Аргентина

Організація Українок "Відродження"
 Українське Товариство "Відродження"

Бразилія

Хліборобсько-Освітній Союз

Австралія

Ліга Визволення України в Австралії

Європа

Австрія

Координаційна Рада Українських Організацій в Австрії
 Об'єднання Українців в Австрії

Бельгія

Головна Рада Українських Громадських Організацій у Бельгії

Велика Британія

Об'єднання б. Вояків Українців у Великій Британії

Об'єднання Українців у Великій Британії

Організація Українських Жінок у Великій Британії

Союз Українців у Великій Британії

Товариство Українських Жінок ім. Олени Теліги

Українське Товариство у Великій Британії

Данія

Зв'язковий СКВУ в Данії - п. Петро Кузьма-Балицький

Голландія

Об'єднання Українців у Голландії

Еспанія

Українська Громада в Еспанії

Італія

Українська Громада в Італії

Люксембург

Українська Громада у Люксембурзі

Німеччина

Центральне Представництво Української Еміграції в Німеччині

Франція

Наукове Товариство ім. Шевченка в Європі

Українська Бібліотека ім. Симона Петлюри

Українська Національна Єдність у Франції

Український Центральний Громадський Комітет у Франції

Швайцарія

Об'єднання Українців у Швайцарії

Українське Товариство у Швайцарії

Швеція

Українська Громада у Швеції

Контакт з організаціями-членами та організаційні проблеми

Під час своїх особистих подорожей у різні країни, члени Президії намагалися зустрічатися з представниками членських організацій СКВУ та обговорювати з ними поточну діяльність СКВУ, як також довідатися про їхні побажання щодо цієї діяльності. Так, наприклад, літом 1974 р. о. д-р В. Кушнір відвідав українську громаду в Лос Анджелес, українські поселення в Австралії, а також Центральне Представництво Української Еміграції в Німеччині та Союз Українців у Великій Британії. Того ж року М. Плав'юк і д-р Ф. Мартинюк зустрічалися з представниками Союзу Українців у Великій Британії та Українського Центрального Громадського Комітету у Франції; крім того, М. Плав'юк відвідав Українську Громаду в Іспанії, а д-р Ф. Мартинюк мав зустрічі з представниками Головної Ради Українських Громадських Організацій у Бельгії та Центрального Представництва Української Еміграції в Німеччині. Літом 1976 р. д-р Ю. Даревич відвідав представників Українського Центрального Громадського Комітету у Франції.

Також організовано декілька зустрічей з українськими громадами в поодиноких містах, щоб інформувати ширший загал про діяльність СКВУ. Такі зустрічі відбулися у Вінніпезі, Реджайні, Саскатуні, Едмонтоні й Ванкувері (травень 1975 р.), в Чикаго (21/5/77) і Торонто (13/11/77).

Впродовж каденції Президія зустрічалася з проблемами організаційного характеру на декількох теренах, а саме:

ЗСА

Асоціація Українців Америки повідомила Організаційну Комісію II Конгресу СКВУ листом від 14/10/73 про своє бажання вступити в члени СКВУ та зголосила трьох делегатів на Конгрес. На 7-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ, яка відбулася в Оттаві 30-31/10/73, рішено допустити делегатів АУА на Конгрес в рамках загальної делегації з терену ЗСА під проводом УККА, а справу членства АУА в СКВУ рішено передати новому Секретаріатові.

Секретаріат СКВУ зайняв становище, що тільки ті організації, які належать до крайової центральної репрезентації на своєму терені

повинні бути членами СКВУ. Листом з дня 15/10/77 АУА відновила своє прохання, і справа її членства була обговорена на 12-тій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ. У висліді цих нарад Президія звернулася листовно до АУА (25/11/77 і 16/2/78) з проханням дійти порозуміння з УККА, що уможливило б прийняття АУА в члени СКВУ.

Південна Америка

На своєму засіданні 11/9/75 Президія рішила відбутися конференцію з членами Секретаріату СКВУ та представниками членських організацій на терені Південної Америки, щоб обговорити проблеми українського організованого життя на тому терені. Відбуття такої конференції запропоновано Українській Центральній Репрезентації в Аргентині, Українсько-Бразильському Координаційному Комітетові та Українській Громаді у Венесуелі в листах від 17/10/75 і 26/4/76.

Українська Центральна Репрезентація відповіла на пропозицію позитивно; однак, відповіді від УБКК та УГВ не було, і конференцію прийшлося відкликати. Подібно сталося з пропозицією Президії вислати до країн Південної Америки двох учительок з Канади, які були готові допомогти у справах українського шкільництва літом 1976 р.

На початку 1976 р. Президія одержала листи від інж. Степана Плахтина, голови Хліборобсько-Освітнього Союзу в Парані (Бразилія) з проханням про матеріальну допомогу для українців у Бразилії. Відповідаючи інж. Плахтинові 31/5/76, Президія наголосила потребу створити крайову центральну репрезентацію, яка могла б подбати про належне використання такої допомоги. У листопаді 1976 р. д-р Богдан Стебельський репрезентував Президію на відкритті пам'ятника Т. Шевченкові у Парагваї та використав свою поїздку для того, щоб відбутися засідання з представниками Українсько-Бразильського Координаційного Комітету. Присутніми на засіданні, яке відбулося 24/11/76 у приміщенні Хліборобсько-Освітнього Союзу, були інж. Степан Плахтин, п. Микола Гець, інж. Олександр Чечко та пп. Євген

Мастикаш і Петро Башук з Канади. На засіданні стверджено, що УБКК був недіяльним впродовж останніх років та постановлено відновити його діяльність; однак, засідання не дало бажаного результату.

2/8/78 Президія одержала листа від представників українського організованого життя в Бразилії, в якому повідомлено про те, що 6/7/78 у Курітібі відбуто нараду в справі відновлення діяльності УБКК. У черговому листі від 15/8/78 повідомлено, що справу остаточного уконституювання УБКК відкладено до вересня 1978 р.

Українське громадське життя на терені Венесуелі теж не було належно зорганізоване, про що свідчили інформації одержані в 1976 р. від о. митр. Леоніда Лотоцького з Каракасу. У 1976 р. інж. Микола Мороз, секретар Комісії Прав Людини при СКВУ, відвідав Венесуелю в зв'язку з своєю професійною працею та відбув розмови з чільними громадськими діячами, які висловили бажання, щоб їх відвідав член Президії. Однак, на листовні пропозиції Президії вислати свого представника (30/5/77 і 15/8/77) не одержано відповіді.

Один рік пізніше, в листі від 7/8/78, новий голова Української Громади у Венесуелі, інж. Іван Лазаренко повідомив, що відновлено організаційну систему Громади.

Європа

Впродовж каденції Президія втримувала контакт з Президією КОУГЦУ та співпрацювала в поодиноких акціях з українськими організаціями на терені Франції (оборона прав людини) та Німеччини (відзначення 100-річчя Емського указу). Контакт з організаціями в інших країнах Європи полягав здебільшого у співпраці в Травневих Акціях СКВУ та в акціях в обороні Віри і Церкви та прав людини в Україні. Всі організації-члени на цих теренах одержували комунікати та інформації про діяльність СКВУ; багато з них інформували Президію про свою діяльність.

На європейському терені постали конфлікти в Англії та в Австрії у справі крайової центральної репрезентації.

III Конгрес КОУГЦУ, який відбувся 14-15/12/74, виніс постанову про те, що КОУГЦУ повинен стати міжкrajовою надбудовою на терені Європи, а Центральне Представництво Української Еміграції в Німеччині, Український Центральний Громадський Комітет у Франції, Головна Рада Українських Громадських Організацій у Бельгії та Союз Українців у Великій Британії повинні стати центральними репрезентаціями на своїх теренах. Президія одержала листа від Союзу Українців у Великій Британії (від 23/1/75) з вимогою визнати за СУБ статус центральної репрезентації. Об'єднання Українців у Великій Британії звернулося до Президії листом від 15/1/75, протестуючи проти надання такого статусу СУБ. Впродовж наступних років, Президія вела переписку з СУБ та ОУуВБ в тій справі, намагаючись довести до створення центральної репрезентації, яку визнавали б усі українські організації на терені Великої Британії. Ці старання залишилися безуспішними. Статус СУБ був предметом дискусії на всіх Пленарних Сесіях Секретаріату СКВУ (за винятком 8-ої) впродовж цієї каденції; у висліді цих дискусій рішено зреферувати справу статусу КОУГЦУ і СУБ на III Конгресі СКВУ для остаточного полагодження.

Конфлікт на терені Австрії стосувався становища д-ра С. Накловича як президента Координаційної Ради Українських Організацій в Австрії, чого не визнали деякі українські організації на цьому терені (Українське Католицьке Братство ім. св. ВМ. Варвари, Українське Православне Братство ім. св. Володимира, Культурне Товариство "Буковина" та Союз Українських Філятелістів Австрії). Президія зв'язалася з Президією КОУГЦУ, щоб в'яснити цю справу та в своєму листі до п. Бориса Ямінського, члена управ згаданих організацій (30/11/76) радила полагодити цей конфлікт у співпраді з КОУГЦУ. Цього, одначе, не сталося, і справа залишається досі неполагоженою.

Звернення Президії Секретаріату СКВУ до української спільноти

У звітному часі Президія видала такі звернення до української спільноти у вільному світі:

- 5/3/75 Звернення у 25-річчя смерти сл. п. ген.-хор.
Романа Шухевича - Тараса Чупринки
- 7/4/75 Звернення у 45-річчя процесу СВУ-СУМ
- 17/2/76 Звернення у 50-річчя смерти сл. п. Головного Отамана
Симона Петлюри. Президія також звернулася до Проводів
Українських Церков та до крайових центральних репре-
зентацій, прохачи їх видати заклики, які піддержували б
звернення Президії, та закликаючи українську спільноту
жертвувати на фонд Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі.
- 15/3/77 Звернення з приводу 10-річчя існування та праці СКВУ.
Це десятиріччя відзначено на Конгресі Українців Канади
(10/10/77), де зорганізовано виставку видань Президії,
та на зустрічі з громадянством міста Торонто (13/11/77)
з нагоди 12-ої Пленарної Сесії Секретаріату СКВУ.
- 16/10/77 Всім організаціям-членам СКВУ розіслано проєкт
"Відзначення 60-річчя Української Революції і Державної
Самостійности", що його опрацював Ю. Шимко.
- 22/1/78 Звернення про відзначення 60-ої Річниці Державної
Суверенности і Соборности України.

Також видано декілька звернень у зв'язку з поодинокими
акціями СКВУ, головно на відтинку оборони прав людини; вони
згадані в інших частинах цього звіту.

Інформаційна Служба СКВУ

Президія приступила до заснування Інформаційної Служби СКВУ негайно після II Конгресу СКВУ, виконуючи таку резолюцію Конгресу: "Встановити відповідну інформаційну установу, яка дбала б про постійне і кваліфіковане інформування світу про Україну, українські змагання і українські позиції, як також подбала б про постійне інформування українського народу про наше життя, працю і розвиток та змагання у вільному світі, що було б можливе тільки при допомозі окремих радіопересилань СКВУ в Україну".

Керівником Інформаційної Служби СКВУ призначено д-ра Ю. Даревича, який приготував під кінець 1973 р. проєкт діяльності ІС СКВУ. Проєкт передбачав діяльність на трьох відтинках: пресовому, радіо-телевізійному та дослідчому. (Ю. Даревич також приготував проєкт діяльності Інформаційного Бюро СКВУ, яке діяло б під керівництвом редактора й адміністратора з щорічним бюджетом у сумі прибл. 37,000.00 дол. З огляду на фінансові та персональні обмеження, під якими діяла Президія, зреалізування цього проєкту виявилось неможливим.)

Основною діяльністю ІС СКВУ на пресовому відтинку було виготовлення комунікатів для української преси, в яких подавано інформації про важливішу діяльність Президії та Рад і Комісій СКВУ. У звітному часі виготовлено 36 комунікатів для української преси та радіомовлень і п'ять комунікатів англійською мовою для міжнародної преси. Всі комунікати одержували також члени Секретаріату СКВУ та організації-члени СКВУ. Слід відмітити велику співпрацю української преси, яка впродовж цієї каденції поміщувала комунікати та звернення Президії Секретаріату СКВУ.

У 1974-75 рр. ІС СКВУ спробувала налагодити постійний та систематичний перегляд української преси; однак, ця спроба виявилася безуспішною через брак фахової сили. Поодинокі особи, які добровільно приймали зобов'язання переглядати газети та робити вирізки, швидко втрачали зацікавлення цією працею.

У звітному часі видано шість випусків "Вісника СКВУ", завданням якого було затіснити зв'язки між керівними органами СКВУ та українською спільнотою. У першому номері "Вісника", з датою червня 1974 р., поміщено матеріали II Конгресу СКВУ.

У другому номері (листопад 1974 р.) подано відомості про поточну діяльність Президії та Комітету Оборони Валентина Мороза. Третій номер (липень 1975 р.) видано англійською мовою для інформації тих українців, які слабо володіють рідною мовою; в ньому появилися інформації про II Конгрес СКВУ, 9-ту Пленарну Сесію Секретаріату СКВУ, діяльність українського жіноцтва у Міжнародньому Році Жінки, та звіт з конференції СКВОР у Детройті. Четвертий номер (січень 1976 р.) приніс інформації про діяльність бюро СКВУ в Нью Йорку, про акцію на Конференції ООН з нагоди Міжнароднього Року Жінки та на XXI Олімпіаді, та про акцію Комісії Прав Людини СКВУ в обороні Віри і Церкви в Україні. П'ятий (англомовний) номер "Вісника" був присвячений головно акції в обороні Віри і Церкви; також подано звіт про діяльність нью-йоркського бюро. У шостому номері (червень 1977 р.) поміщено матеріали СКВОР та звіт з діяльності Президії.

З огляду на брак постійного редактора, "Вісник" не міг виходити як періодичне видання. Редакторами поодиноких номерів були: О. Тарнавський (нн. 1, 2), Ю. Даревич і С. Юркевич (нн. 3, 4), Ю. Даревич, Д. Даревич і М. Юркевич (н. 5) і Кость Мельник та Фалина Любинецька-Кульчицька (н. 6). Редакція "Вісника" одержала чимало відгуків від читачів, як прихильних, так і критичних. Зокрема слід відмітити позитивну реакцію на англкомовні номери, яка виявила, що видання цього типу корисне і потрібне.

У 1974 р. виготовлено англкомовну брошуру, в якій подано інформації про діяльність СКВУ та загальні дані про українців в Україні та в діаспорі. Брошуру використано у зв'язку з листопадовою акцією СКВУ 1974 р. та в інших інформаційних акціях.

На вужчому засіданні Президії 10/1/74 рішено, згідно з резолюцією II Конгресу, перевірити можливість заснування й утримання власної радіовисильні, щоб інформувати радіо-слухачів в Україні про діяльність нашої спільноти у вільному

світі. Президія доручила В. Кириллюкові перевірити цю справу. У своєму звіті, складеному на ширшому засіданні Президії 4/5/74, В. Кириллюк сконстатував, що було б дуже трудно закупити землю на будову такої радіостанції, одержати урядовий дозвіл та частоту для передавання програм. Крім того, кошт будування радіовисильні становив би припл. 5 міл. дол., а щорічний кошт ведення й утримання її - припл. 450,000.00 дол. Взявши до уваги ці факти, Президія рішила не продовжувати своїх намагань у цьому напрямі.

Незважаючи на те, що цього проекту не вдалося здійснити, Президія намагалася використовувати інші можливості, щоб передавати інформації про свою діяльність.

У 1974 р. Ю. Даревич вислав запитник до крайових центральних репрезентацій з проханням подати інформації про радіовисильні на їх теренах, з метою використати евентуальні можливості передавання українських матеріалів. Він теж відбув поїздку в цій справі до бюро Міжнародної Служби СіБіСі у Монреалі. Однак, ця поїздка не принесла бажаного висліду, а на запитник відповіли тільки КУК, УЦР і КОУГЦУ.

У липні 1975 р. передано на програмі Міжнародної Служби СіБіСі пресовий комунікат СКВУ про діяльність Президії у першій половині 1975 р. та пляни на 1976 р., як також інформації про меморіал Президії до Європейської конференції для справ безпеки та співпраці. Цього ж місяця передано інформації про українську участь у конференції ООН з нагоди Міжнародного Року Жінки.

28/6/77 Президія вислала привіт для Української Секції СіБіСі, відмічаючи її 25-річчя. Подяка за цей привіт, що її написав керівник Міжнародної Служби СіБіСі, п. Алан Бравн (5/8/77) виявила дуже позитивне ставлення до української спільноти Канади та до її турботи про заперечення людських і національних прав в Україні.

ІС СКВУ нав'язала контакт з керівництвом Українського Відділу "Радіо Свободи" та одержувала транскрипції україномовних пересилань і матеріали Дослідчого Відділу "Радіо Свободи"; цими матеріалами користувалося головно нью-йоркське бюро СКВУ. Також одержувано інформації про українські пересилання "Радіо Ватикан".

На ширшому засіданні Президії 24/11/73 рішено видати статистично-інформаційний довідник про українські поселення у вільному світі. В тій цілі нав'язано контакт з Українським Соціологічним Інститутом у Нью Йорку, який погодився зредагувати цей довідник. Президія призначила суму 3,000.00 дол. на частинне покриття коштів видання довідника.

Щоб нав'язати діловий контакт з українськими дослідчо-інформаційними установами та організаціями, які займаються обороною прав людини в Україні, ІС СКВУ скликала на 23/3/74 зустріч представників цих установ і організацій в Торонто. В засіданні взяли участь такі особи: М. Плав'юк (предсідник), В. Кирилук, Ю. Шимко, Ю. Даревич, О. Тарнавський, Л. Ткаченко, д-р Богдан Боцюрків, ред. Осип Зінкевич (Інформаційна Служба "Смолоскип"), д-р Денис Квітківський (Світова Організація за Свободу), д-р Юрій Луцький, ред. Омелян Матла (Українська Центральна Інформаційна Служба), д-р Роман Олійник, д-р Мирослав Прокоп (Об'єднання "Пролог"), мгр. Олег Романишин (Інститут "Україніка"), бл. п. д-р Михайло Сосновський (кол. секретар Комісії Прав Людини СКВУ і голова Комісії Пресово-Інформаційних Справ СКВУ), д-р Володимир Тарнопольський (Комітет Оборони Валентина Мороза), Леонід Філь, мгр. Андрій Чорнодольський (ЦеСУС) і сен. Павло Юзик. Після вичерпної дискусії рішено, що ІС СКВУ та КПЛ СКВУ повинні бути чинниками, які: а) координуватимуть працю існуючих українських організацій та установ, які діють у дослідчо-інформаційному секторі та займаються обороною прав людини в Україні; б) зцентралізують збирання джерельних матеріалів, які стосуються української справи і дадуть їх до диспозиції всім зацікавленим; в) подбають про розроблення плану діяльності в ділянках оборони прав людини та інформації на кілька років та про його поступове введення в життя.

Намагаючися виконати ці постанови, ІС СКВУ налагодила обмін виданнями з Закордонним Представництвом УГВР, Інформаційною Службою "Смолоскип", Комітетом Оборони Радянських Політичних В'язнів (Нью Йорк) та Українською Центральною Інформаційною Службою. Ю. Даревич приготував запитник, в якому просив організації та установи проаналізувати виконану працю в обороні прав людини

в Україні, подати інформації про свою поточну працю та запропонувати проекти дальшої діяльності. Відповіді на запитник одержано від таких установ: Інститут "Україніка", Інформаційна Служба "Смолоскип", Комітет Оборони Радянських Політичних В'язнів, Об'єднання "Пролог", Світова Федерація Українських Жіночих Організацій, Союз Українців у Великій Британії, Спілка Визволення України, Українська Інформаційна Служба (Філадельфія).

Щоб продовжити розпочату співпрацю, скликано дві дальші наради представників дослідчо-інформаційних установ та організацій. Перша з цих нарад відбулася 27/9/75 у бюрі СКВУ в Торонто з участю таких осіб: Ю. Даревич (предсідник), Андрій Бандера (Українська Центральна Інформаційна Служба), д-р Б. Боцьорків, ред. О. Зінкевич, Адріян Каратницький (Комітет Оборони Радянських Політичних В'язнів), Олександра Ковальська (заступник голови КПЛ СКВУ), інж. М. Мороз, адв. Андрій Семотюк, Марта Скорупська (Об'єднання "Пролог"), Л. Ткаченко, М. Юркевич, С. Юркевич. На цьому засіданні присутні обмінялися інформаціями про свої видавничі плани й продискутували план інформаційної акції на XXI Олімпіяді; також обговорили англomовні видання нью-йоркського бюра СКВУ та видання КПЛ СКВУ про переслідування релігії в Україні.

Чергове засідання відбулося 9/10/76 у готелі "Американа" в Нью Йорку з участю таких осіб: Ю. Даревич (предсідник), А. Бандера, Стефан Вельгаш (працівник нью-йоркського бюра СКВУ), О. Зінкевич, А. Каратницький, Любомир Квасниця (Український Олімпійський Комітет), ред. Ольга Кузьмович (Спілка Українських Журналістів Америки), Роман Купчинський (Комітет Оборони Радянських Політичних В'язнів), М. Пилишенко (Комітет Оборони Валентина Мороза у Рочестері), А. Семотюк, М. Скорупська, Андрій Фединський (Інформаційна Служба "Смолоскип"). Тут знову відбувся обмін інформаціями про видавничу діяльність і плани й рішено, що всякі перевидання і переклади самвидавних матеріалів мусять бути узгіднені з українською інформаційною чи видавничою установою, яка вперше отримала і видала ці матеріали. Присутні дали позитивну оцінку інформаційній акції під час XXI Олімпіяди і запроєктували

дальшу протестну акцію проти дискримінації українських спортсменів. Далше дискутовано акцію, пов'язану з конференцією в Београді для перевірки застосування гельсінкських угод; також висунуто пропозицію створити центральне дослідче бюро, яке постачало б українській пресі джерельні факти про Україну та події в Україні.

ІС СКВУ взяла участь у діяльності Українського Олімпійського Комітету, створеного внаслідок спільної наради представників Президії Секретаріату СКВУ, Екзекутиви КУК і Відділу КУК у Монреалі (17/10/75). Перед Олімпіадою видано два памфлети п.н. "Українські олімпійські переможці" (тираж 5,000 прим., опрацював у більшості ред. Андрій Григорович) та "Советський колоніалізм у спорті" (тираж 5,000 прим., опрацьовано спільно з О. Зінкевичем), та 44-сторінкову двомовну (англійсько-французьку) брошуру п.н. "Українська олімпійська команда" (тираж 4,000 прим., редагували А. Бандера і Ю. Шимко на підставі матеріалів "Смолоскипу"). Кошти цих видань покрила ІС СКВУ; частину коштів оплатили своїми дотаціями Клуб Українських Професіоналістів і Підприємців у Торонто (940.00 дол.) та Український Робітничий Союз (100.00 дол.) Всі друковані матеріали використано в інформаційній акції на Олімпіаді.

У Монреалі створено Українську Олімпійську Пресову Службу, до якої увійшли О. Зінкевич і А. Фединський (Інформаційна Служба "Смолоскип"), А. Бандера (Українська Центральна Інформаційна Служба) і А. Семотюк (ІС СКВУ). Пресова Служба видала 12 україномовних пресових повідомлень, 4 англійські та 2 французькі. 29/7/76 відбуто дуже успішну конференцію з представниками міжнародної преси, радіо й телебачення; модератором для питань в англійській мові був А. Семотюк.

Після закінчення своєї діяльності, Український Олімпійський Комітет переслав надвишку в сумі 243.41 дол. до каси Президії Секретаріату СКВУ для вжитку в інформаційній акції на Олімпіаді 1980 р.

Резиґнація Ю. Даревича 24/11/76 перервала діяльність ІС СКВУ, за винятком видання прескомунікатів та "Вісника СКВУ". У своєму листі до о. д-ра В. Кушніра (24/11/76) Ю. Даревич мотивував свою резиґнацію чотирьма причинами: "1) Брак довір'я поміж мною і рядом членів Секретаріату СКВУ, у висліді чого ефективність моєї дальшої праці в СКВУ є дуже обмежена. 2) Мої засадничі застереження щодо недемократичної побудови і способу діяльності Секретаріату СКВУ, зокрема його замкнений характер і консеквентна відсутність механізму відкритої, публічної відповідальности членів Секретаріату перед українською громадою за свої вчинки. 3) Те, що я вповні незгідний із майже всіма постановами, які були винесені на нарадах, що відбулися у Вінніпезі 20 листопада 1976 р. 4) Моє переконання, що наставлення і конкретні потягнення більшости членів Секретаріату, які репрезентують УККА та наставлення і потягнення проводу Організацій Українського Визвольного Фронту є такі, що вони зводять СКВУ до виключно символічної ролі і унеможливають Президії виконати постанови ІІ Конґресу."

Намагання о. д-ра В. Кушніра та членів Президії переконати Ю. Даревича змінити своє рішення виявилися безуспішними, і з цього часу працю ІС СКВУ вели інші члени Президії та працівники бюра СКВУ.

Організування ІІІ Конґресу СКВУ

Незакінчені справи ІІ Конґресу СКВУ

Після ІІ Конґресу СКВУ, на засіданні 24/11/73, Президія рішила звернутися до пп. Богдана Солука та Василя Авраменка з проханням висвітлити їхній фільм про ІІ Конґрес та передати його до архіву СКВУ. Пп. Солук і Авраменко запропонували, щоб Президія закупила копію фільму; у березні 1974 р. п. Авраменко висвітлив фільм для членів Президії. Запізнавшись із змістом фільму, члени Президії сконстатували, що він не представляє вірно перебіг ІІ Конґресу СКВУ. В листі до п. В. Авраменка й до п. Ярослава Кулинича (продюцента фільму) від 6/6/75

Президія рішуче застереглася проти публічного висвітлювання фільму та запропонувала його основно переробити.

Згідно з резолюцією II Конгресу СКВУ, Президія декілька разів розглядала справу друкування матеріалів II Конгресу СКВУ, але відкладала її через нестачу фондів. Листом від 23/5/78 Президія звернулася до всіх організацій-членів СКВУ, повідомляючи, що матеріали II Конгресу впорядковано, подаючи кошторис видання та прохаючи опінії складових організацій щодо доцільности видання збірника цих матеріалів. Пропозиція Президії видати й розпродати збірник матеріалів II Конгресу за допомогою складових організацій не одержала достатньої підтримки, щоб уможливити видання збірника перед III Конгресом СКВУ.

Підготовка III Конгресу СКВУ

Дня 15/6/77 розіслано до Проводів Українських Церков, членів Президії та Пленуму Секретаріату СКВУ, та організацій-членів СКВУ запитник, щоб одержати їхні опінії щодо характеру III Конгресу СКВУ. 12-та Пленарна Сесія Секретаріату СКВУ устійнила, що Конгрес відбудеться у 1978 р. на північно-американському континенті, уповноваживши Екзекутиви КУК і УККА визначити докладний час і місце. На ширшому засіданні Президії Секретаріату СКВУ 17/12/77, в якому взяли участь представники КУК і УККА рішено, що Конгрес відбудеться в Нью Йорку в жовтні або в листопаді (згодом устійнено, що Конгрес відбудеться 23-26 листопада 1978 р. в готелі "Американа").

На цьому засіданні покликано Підготовчий Комітет III Конгресу СКВУ в такому складі: голова - о. д-р В. Кушнір, заступники - Й. Лисогір, М. Плав'юк, голова Організаційної Комісії - І. Білинський, голова Програмової Комісії - М. Кушпета, голова Статутової Комісії - СФУЖО пізніше призначила мгра Іванну Рожанковську, голова Фінансової Комісії - Б. Гнатюк, голова Церковно-релігійної комісії - пізніше обрано о. митр. Мирослава Харину, голова Номінаційної Комісії - Л. Філь.

Згодом призначено В. Кирилюка головою Верифікаційної Комісії, а мгра І. Базарка головою Реєстраційної Комісії. Голова Програмової Комісії покликав Мистецьку Підкомісію (голова: мгр. І. Базарко)

та Бенкетову Підкомісію (голова: мгр. І. Винник).

На 12-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ устійнено ключ участі делегатів у III Конгресі СКВУ: а) 20 делегатів від Української Католицької Церкви, б) 20 делегатів від Української Православної Церкви, в) 10 делегатів від Українських Євангельських і Баптистських Об'єднань, г) по 20 делегатів від крайових центральних репрезентацій (Канади, ЗСА, Австралії, Аргентини, Бразилії та 20 делегатів з терену Європи), г) по 5 делегатів від міжкрайових надбудов, д) по 3 делегати від крайових організацій-членів СКВУ, які сповнили свої бюджетові зобов'язання згідно з статутом СКВУ, е) всі члени Секретаріату і Контрольної Комісії СКВУ в сучасній каденції.

Докладні інформації про III Конгрес СКВУ подано українській спільноті в комунікаті Президії Секретаріату СКВУ від 1/8/78 та проголошено збірку на організаційний фонд III Конгресу від 15/9 до 15/10 1978 р.

18/6/74 Президія вислала телеграму до Міністерської Конференції НАТО, в якій звернено увагу на необхідність зміни внутрішньої політики ССРСР, як передумови "деганту".

4/12/74 о. д-р В. Кушнір звернувся до французького амбасадора до Канади, п. Жака Віло, з протестом проти поліційного переслідування українців у Франції у зв'язку з відвідинами Леоніда Брежнєва.

У липні 1975 р. Президія вислала меморіал до Президії Європейської конференції для справ безпеки і співпраці в Гельсінках, в якому вказано на заперечення людських і національних прав в Україні та просила уряди західних держав-учасників конференції (через їхні амбасадати в Оттаві) добитися усунення цих перешкод, як передумови співпраці між Заходом і Сходом. На цю інтервенцію одержано відповіді від амбасад Ватикану в Великій Британії та від Міністерства закордонних справ Канади.

1/4/75 у зв'язку з приїздом Олександра Пелешіна до Великої Британії, Президія вислала протестну телеграму до голови Конгресу британських професійок, п-ні С. М. Паттерсон. Копія телеграми вислана до британського прем'єр-міністра,

Б. ДІЯЛЬНІСТЬ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ НА ЗОВНІШНЬОМУ ВІДТИНКУ

Оборона прав людини

У звіттовому часі Президія Секретаріату СКВУ інтервеніувала декілька разів перед різними чинниками в обороні прав людини в Україні.

У квітні 1974 р., нав'язуючи до заяви акад. Андрія Сахарова про загрозливий стан здоров'я Леоніда Плюща, Президія розпочала акцію в його обороні. Розіслано листи до генерального секретаря ООН, Міжнародного Червоного Хреста та інших міжнародних чинників, прохаючи їх інтервеніувати перед советським урядом в обороні Л. Плюща. Нав'язано контакт з Комісією Прав Людини ООН, яка повідомила, що справа Л. Плюща розглядатиметься на її форумі. Дальшим веденням акції в обороні Л. Плюща зайнялася Комісія Прав Людини СКВУ; акція описана в розділі про КПЛ СКВУ.

18/6/74 Президія вислала телеграму до Міністерської Конференції НАТО, в якій звернено увагу на необхідність зміни внутрішньої політики ССРСР, як передумови "детанту".

4/12/74 о. д-р В. Кушнір звернувся до французького амбасадора до Канади, п. Жака Війо, з протестом проти поліційного переслідування українців у Франції у зв'язку з відвідинами Леоніда Брежнєва.

У липні 1975 р. Президія вислала меморіал до Президії Європейської конференції для справ безпеки і співпраці в Гельсінках, в якому вказала на заперечення людських і національних прав в Україні та просила уряди західних держав-учасників конференції (через їхні амбасадри в Оттаві) добитися усунення цих перешкод, як передумови співпраці між Заходом і Сходом. На цю інтервенцію одержано відповіді від амбасад Ватикану й Великої Британії та від Міністерства закордонних справ Канади.

1/4/75 у зв'язку з приїздом Олександра Шелєпіна до Великої Британії, Президія вислала протестну телеграму до голови Конгресу британських профспілок, п-ні С. М. Паттерсон. Копію телеграми вислано до британського прем'єр-міністра,

Гаролда Вілсона, до британської амбасад в Канаді, та до британської, американської й канадської преси. У 1974 р., коли був заповіджений приїзд О. Шелєпіна до Західної Німеччини, ІС СКВУ зібрала матеріали до вжитку в протестній акції, координуючи свої старання з ЦПУЕН; однак, подорож Шелєпіна була відкликана.

6/8/75 вислано англійську книжку "Україна в 1970-их роках" за ред. проф. П. Потічного членам канадської парламентарної делегації до ССРСР. Президія КУК вислала цим парламентаристам листа, прохаючи їх інтервеніювати в захист українських політичних в'язнів та в справі культурного обміну між Канадою й УСРСР. До листа долучено копії документального матеріалу, одержаного від Комісії Прав Людини СКВУ. 11/12/75 вислано тим самим парламентаристам англійський переклад "Українського Вісника" ч. 7-8.

17-19/10/75 інж. О. Тарнавський брав участь, на прохання Президії, в Міжнародньому Слуханні ім. Сахарова у Копенгагені та звітував про свою участь на вужчому засіданні Президії 13/11/75.

У жовтні 1975 р. Президія рішила розіслати всім місіям при ООН англійський переклад "Українського Вісника" ч. 7-8 з огляду на те, що автор(автори) цього номера "Вісника" просив/ли це виконати, а також висловив/ли побажання "До проведення [виборів до Верховного Органу правління на Україні] надати право представляти інтереси українського народу в ООН Світовому Конгресові Вільних Українців." Текст перекладу, що його надрукувала Президія для розсилки державним місіям при ООН, одержано від Інформаційної Служби "Смолоскип". У грудні 1975 р. переклад "Вісника" розіслано з бюра СКВУ в Нью Йорку як інформаційний матеріал для урядових місій; у супровідному листі подано коротке резюме статті "Етноцид українців в ССРСР" та описано діяльність СКВУ.

12/11/77 Президія вислала телеграму до Оттави до амбасад західних країн, які підписали Гельсінкський договір, прохаючи їхньої інтервенції перед совєтським урядом для звільнення

Олексія Тихого та Миколи Руденка. Подібну телеграму вислано 19/7/77 після суду над Тихим і Руденком.

У червні 1977 р. Президія виготовила петицію з обширною документацією до учасників Београдської конференції, подарчи дані про заперечення людських, релігійних та національних прав в Україні. Петицію розіслано до амбасад західних держав-учасників в Оттаві, прохачи амбасадорів довести текст петиції до відома своїх урядів та делегацій на конференцію, та закликаючи делегації підтримати вимоги Президії, подані в петиції. Відповіді на цю інтервенцію одержано від амбасад Ватикану, Великої Британії, Бельгії, Голландії, Еспанії, Ірландії, Італії, Західньої Німеччини, ЗСА, та Міністерства закордонних справ Канади.

Інтервенції в справі іміграції

У вересні 1974 р. Президія одержала прохання від скрипалів Юрія і Дани Мазуркевичів допомогти їм переїхати до Канади. У цій справі Президія зв'язалася з Суспільною Службою Українців Канади, Президією Українського Національного Об'єднання Канади, та сен. П. Юзиком, які допомогли полегодити приїзд п-ва Мазуркевичів до Канади.

У грудні 1974 р. одержано листа від учителя математики з Югославії, п. Михайла Мудрого, який теж прохав допомоги в іміграції до Канади. Справу зреферовано Канадсько-Українській Іміграційній Службі, яка робила старання допомогти п. Мудрому.

Представники Президії зустрічалися з головою Канадсько-Української Іміграційної Служби, п. Адамом Микитюком, щоб обговорити діяльність Служби, а на вужчому засіданні 25/9/75 рішено пожертвувати на потреби КУІС суму 1,000.00 дол.

Лінія на деколонізацію СРСР

У 1975 р. Ілж. Адам Бабич-Андрійчук з Торонто запропонував Президії Секретаріату СКНУ проект меморіалу в справі деколонізації СРСР, який має бути підписаний представниками світових конгресів

Контакт з іншими світовими конгресами

На ширшому засіданні Президії 24/11/73 поставлено нав'язати та вдержувати контакт з іншими світовими конгресами. У звіттовому часі нав'язано контакт з Жидівським Світовим Конгресом та з світовими конгресами балтійських народів та білорусів.

У 1976 р., у зв'язку з заповідженою появою книжки "Погромщик", спрямованої проти сл. п. Головного Отамана С. Петлюри, Президія намагалася ввійти в контакт з Жидівським Світовим Конгресом для обговорення цілого комплексу українсько-жидівських взаємовідносин. До Жидівського Світового Конгресу вислано листа 20/5/76 в якому з'ясовано, що українська спільнота вільного світу, відзначаючи 50-річчя смерті С. Петлюри, свідомо того, що він згинув продовжуючи боротьбу проти советських поневолювачів України та що вбивцю С. Петлюри, С. Шварцбарта, українці не ідентифікують з жидівською спільнотою. Одночасно Президія застерегла собі право на належну реакцію, якщо б після видання книжки "Погромщик" жидівська спільнота розпочала широку антиукраїнську акцію. Офіційної відповіді від Жидівського Світового Конгресу не одержано, але були в тій справі неофіційні розмови, які вказували на те, що ця справа розглядалася в жидівських кругах.

У 1977 р. проведено низку розмов з жидівськими чинниками ЗСА й Канади, щоб розвідати можливості співпраці: хоч нав'язано деякі цінні контакти, конкретного вислід з цих розмов не було. 20/4/78 відбулася зустріч представників СКВУ та Ліги Б'най Б'ріт, на якій дискутовано фільм "Голокаст" та справу анти-українських і антижидівських публікацій у загальному. Зустріч дала надію, що в майбутньому може розвинутися корисний діалог між обома спільнотами.

Акція за деколонізацію ССРСР

У 1975 р. інж. Адам Бабич-Андріюшин з Торонто запропонував Президії Секретаріату СКВУ проєкт меморіалу в справі деколонізації ССРСР, який мав бути підписаний представниками світових конгресів

поневолемих народів ССРСР. Розглянувши проєкт меморіалу, Президія рішила зайнятися цією справою. 13/5/76 відбуто засідання з представниками литовського, лотиського та естонського світових конгресів і рішено покликати спільний редакційний комітет для оформлення остаточного тексту меморіалу, враз із документацією. Також рішено представити остаточний текст меморіалу головам урядів країн, в яких проживають еміграційні спільноти народів-учасників меморіалу. Рішено оформити делегацію, яка відвідала б генерального секретаря ООН, щоб представити йому копію меморіалу.

Невдовзі нав'язано контакт з Конференцією Вільних Білорусів, яка вклучилася в підготовку меморіалу.

З огляду на те, що в тексті меморіалу прийшлося зробити численні зміни змістового й технічного характеру, як також узгіднити текст і документацію з президіями всіх п'ятьох світових конгресів, виготовлення остаточного тексту тривало до половини 1978 р.

Редакційний комітет уконституувався остаточно в такому складі: Ю. Шимко (голова), М. Плав'юк, В. Кирилук, д-р Володимир Душник (УККА), Антін Яремович (КУК), Павло Пашкевич (Конференція Вільних Білорусів), Лас Лейват (Естонська Світова Рада), Джон Сіманавіціус (Литовська Світова Громада), та Л. Лукс (Світова Федерація Вільних Лотиськів). Технічним редактором меморіалу була п-ні О. Ліщинська-Боднарук.

Текст резолюції (тобто першої частини меморіалу, без документації) розіслано ще в 1977 р. всім українським крайовим центральним репрезентаціям та політичним середовищам.

У 1978 р. опрацьовано план акції у зв'язку з цим меморандумом: устійнено, що напередодні III Конгресу СКВУ він буде представлений генеральному секретареві ООН та урядовим місіям при ООН.

II Конгрес СКВУ доручив Президіт Секретаріату СКВУ

"встановити постійне бюро оборони людських прав в ослідку
06, єданих Націй в Нью-Йорку та забезпечити його відповідними
кваліфікованими силами і фондами." Виконуючи цю постанову,
Президіт у грудні 1973 р. помістива оголошення на пост
керівника нью-йоркського бюро в українській пресі всіх
країн поселення. На це оголошення одержано 6 аплікацій,
які переслано членам Секретаріату СКВУ на терені ЗСА для
перегляду. На ширшому засіданні Президіт 7/9/74, рел. I.

Вішнєрський повідомив, що Президіт УККА постановива відкрити
представництво при ООН та бажає о, що ним кермувала Президіт
Секретаріату СКВУ. Він передав пропозицію членів СКВУ

з терену ЗСА та Президіт УККА прийняти рел. Ореста Пиліара
на керівника бюро.

Листою з 2/10/74 Президіт запропонувава всім крайовим
центральним репрезентаціям, що вони разом виплатили суму

25,000.00 дол. у додатку до бюджету, схваленого на II Конгресі
СКВУ, щоб уможливити негайне відкриття бюро. Дня 23/10/74

представники Президіт стрінулися з рел. Пиліарем, щоб одговорити
його кандидатуру.

Лому, що тільки СЮВА відповіла позитивно на прохання
Президіт про додаткову бюджетову виплату, Президіт рішива

на вужньому засіданні 21/11/74 не втримувати бюро доше як
один рік, якщо Пленарна Сесія Секретаріату СКВУ не забез-

печить фонди для бюро. 9-та Пленарна Сесія не затвердила
пропонуваной Президіт суми, і рел. Пиліара повідомлено про те,

що Президіт не може гарантувати йому праці на довгий термін.
Це не відповідало умовам праці, яких рел. Пиліар бажав,

і він повідомив Президіт листою з 13/4/75, що не бажає
залишитися кандидатом на пост керівника бюро, але рел.

упоможе лому, хто прийшов би на цей пост.
12/3/75 одержано аплікацію авт. А. Семолжа на пост

керівника нью-йоркського бюро, і через те, що авт. Семолж
положився на одобрінний контракт праці, Президіт рішива

відкрити бюро в Нью Йорку. Щоб узгодити діяльність бюро з українським політичним сектором, о. д-р В. Кушнір запросив провідників усіх політичних середовищ на конференцію в тій справі. Запрошення прийняли проводи Державного Центру Української Народної Республіки, Проводу Українських Націоналістів, Організації Українських Націоналістів закордоном, Закордонного Представництва Української Головної Визвольної Ради, Українського Гетьманського Руху, Української Революційно-Демократичної Партії. Запрошення не прийняв провід Організації Українських Націоналістів, висловивши в листі від 11/4/75 переконання, що пропонована конференція становила б втручання у сферу діяльності політичних організацій. Конференція також стала приводом для того, що Спілка Визволення України виступила з членів СКВУ 26/7/75, вважаючи, що Президія допустилася дискримінаційного вчинку, не запросивши представника СВУ на конференцію. Насправді ж, як це було вяснено в листі Президії до СВУ (20/8/75), жодна організація-член СКВУ не одержала запрошення на конференцію, яка була призначена виключно для представників політичного (а не громадського) сектора.

У конференції, яка відбулася 19/7/75 у бюро СКВУ в Торонто, взяли участь члени Президії Секретаріату СКВУ на чолі з о. д-ром В. Кушнірем, А. Семотюк, Микола Липовецький (представник ДД УНР), Леонід Філь (представник ПУН), д-р Михайло Воскобійник і В. Літвінов (представники організацій-членів Конгресу Української Вільної Політичної Думки). Учасники заслухали інформації членів Президії про плани бюро СКВУ в Нью Йорку та прийняли запевнення, що праця бюро у жодному випадку не буде ведена так, щоб її можна було уважати за вияв дії українських політичних середовищ. Після обширної дискусії, представники політичних середовищ висловилися позитивно про намічену діяльність бюро.

Президія одноголосно схвалила кандидатуру А. Семотюка на свому вужчому засіданні 1/5/75 та розіслала повідомлення про прийняття його на пост керівника нью-йоркського бюро до всіх членів Президії та до представників КУК і УККА. А. Семотюк розпочав працю з днем 1/8/75. Того ж місяця він знайшов приміщення

для бюро при вул. Лексінгтон ч. 441, недалеко від будинку ООН. У вересні він прийняв як неповно затруднених працівників бюро п-ну Оксану Демчишин та п. Стефана Вельгаша. Добровільний вклад у працю нью-йоркського бюро зробили такі особи: п-на Оксана Куйбіда, п-на Ірина Миколів, п-на Зорянна Писарівська, п-на Євгенія Щерба та п. Роман Чайківський. Постійну допомогу одержувано від Союзу Українок Америки.

Одним з головних завдань нью-йоркського бюро була співпраця з ІС СКВУ. Виконуючи це завдання, А. Семотюк брав участь у щоденних пресових конференціях для кореспондентів при ООН, як також у багатьох спеціальних пресконференціях, скликаних з різних нагод. За час своєї діяльності А. Семотюк написав 27 статей про ООН, які появились в українській пресі для інформації нашої спільноти, як також статті, які були друковані у міжнародній (головно канадській) пресі.

Головним змістом діяльності нью-йоркського бюро була оборона прав людини в Україні на форумі ООН шляхом інформування урядових місій про репресії в Україні та піднесення української справи при всіх можливих нагодах. За час діяльності А. Семотюка, нью-йоркське бюро активно співпрацювало з КПЛ СКВУ в представленні петицій в обороні українських жінок-політв'язнів та переслідуваних за релігійні переконання; а також в організуванні турне Л. Плуца у ЗСА, в участі українських представників у XXI Олімпіаді та в конференції ООН "Габітат" у Ванкувері, та у підготовці меморіалу про деколонізацію ССРСР. Ця діяльність описана в інших частинах цього звіту.

На цьому місці подаємо інформації про іншу важливішу діяльність нью-йоркського бюро в обороні прав людини в Україні.

14/10/75 на пресконференції амбасадора УССР до ООН, Володимира Мартиненка, А. Семотюк поставив питання про статус прав людини в Україні.

А. Семотюк порушив справи політичного статусу України та оборони українських жінок-політв'язнів на пресконференціях чільних урядових представників ЗСА і Канади, а саме: канадського міністра закордонних справ, Алана МекЕкена (вересень 1975), амбасадора ЗСА до ООН, Вільяма Скрантона (19/3/76) та державного секретаря ЗСА, Генрі Кіссінджера (8/10/76).

14-18/10/75 А. Семотък брав участь у світовій конференції адвокатів у Вашингтоні, де намагався подати резолюцію в обороні політичних в'язнів. Хоч цього не вдалося зробити, все ж таки нав'язано деякі корисні контакти.

У листопаді 1975 р., коли місія ЗСА запропонувала амністію для всіх політичних в'язнів, працівники нью-йоркського бюро робили інтенсивні намагання, щоб у дебаті над цією пропозицією була піднесена справа українських політичних в'язнів. Хоч інтервенції виявилися не безуспішними, справу прийшлося відкласти через те, що місія ЗСА згодом відтягнула свою пропозицію з огляду на зміни пропоновані іншими місіями, які були б її уневажливали.

5/1/76 А. Семотък відбув розмову з виконавчим директором Ліги Б'най Бріт, щоб обговорити жидівсько-українську співпрацю на форумі ООН.

28/2/76 А. Семотък брав участь в українському панелі на Колумбійському університеті, де обговорено проблему політичних в'язнів. Тут був присутній член Секретаріату ООН Ігор Новиченко з Києва, який брав участь у дискусії.

У травні 1976 р., коли стало відомо, що Валентина Мороза перевезено до Інституту ім. Сербського, нью-йоркське бюро вислало протестну телеграму до д-ра Курта Вальдгайма й звернулося до ООН та до кількох місій з проханням допомогти В. Морозові.

У липні 1976 р. вислано до всіх некомуністичних місій при ООН копію звіту Міжнародної Амністії про переслідування політичних в'язнів в ССРСР, разом з копією прескомунікату місії ССРСР про День Прав Людини, в якому стверджено, що ці праця гарантовані в ССРСР.

Крім цього, у своїх численних контактах з дипломатами та журналістами в ООН, А. Семотък порушував питання політичного статусу України та переслідування українських політичних в'язнів.

Впродовж своєї діяльності, А. Семотък втримував тісний контакт з українською громадою Нью Йорку й околиці, зокрема з молодими людьми, яких заохочував до співпраці з нью-йоркським бюро.

За період своєї діяльності, А. Семотюк присвятив багато часу й зусилля намаганням одержати для СКВУ статус неурядової організації при ООН та одержати акредитацію для ІС СКВУ при Бюрі публічної інформації при ООН. З огляду на важливість цих намагань для ефективної дії СКВУ на форумі ООН, опишемо їх докладніше на цьому місці.

У серпні 1975 р. А. Семотюк розглянув матеріали в архіві СКВУ, які стосувалися намагань бл. п. д-ра М. Сосновського добитись статусу неурядової організації для СКВУ. Він також відбув дискусії з особами, поінформованими про ці намагання. На підставі цих даних А. Семотюк ствердив, що раніше не роблено формальної аплікації до ООН у цій справі, хоч відбувалися дискусії з членами поодиноких місій.

ООН передбачає три рівні статусу для неурядових організацій. Найнижчий рівень - це акредитація при Бюрі публічної інформації, яка дає організації право одержувати матеріали ООН безпосередньо від бюра. Два вищі рівні дають право на консультативний статус при Економічній і соціальній раді ООН. В порозумінні з Президією А. Семотюк рішив внести аплікацію на найнижчий статус, вважаючи, що на цьому рівні буде найменше перешкод.

26/9/75 вислано листа до Комісії Прав Людини СКВУ, Світової Ради Суспільної Служби при СКВУ, Інформаційної Служби "Смолоскип", Світової Федерації Лемків, СБУЖО та ЦеСУС, інформуючи їх про можливості одержання статусу неурядової організації та заохочуючи їх старатися про такий статус.

У жовтні 1975 р. А. Семотюк звернувся до української преси з проханням потвердити одержання інформаційних матеріалів від ню-йоркського бюра та заявити свою готовість друкувати такі матеріали. На це звернення одержано 20 позитивних відповідей.

19/12/75 внесено формальну аплікацію про статус неурядової організації для СКВУ при Бюрі публічної інформації. В цю аплікацію увійшов лист, в якому з'ясовано цілі, структуру й членство СКВУ; копія статуту СКВУ; повний список пресових органів, які одержували комунікати ню-йоркського бюра; по два примірники кожного з цих видань, та копії згаданих 20 листів від української преси.

5/1/76 одержано відповідь від п. Гільберте Ріццо, голови секції неурядових організацій при Бюрі публічної інформації, який повідомив, що "політика Бюра публічної інформації не дозволяє реєструвати неурядових організацій, які репрезентують дисидентські погляди та висловлюються в своїх публікаціях проти держав-членів ООН".

У відповідь на цю відмову, нью-йоркське бюро видало прескомунікат 14/1/76, в якому подано основні твердження листа Г. Ріццо та заяву заступника президента СКВУ, М. Плав'юка, з цього приводу. М. Плав'юк заявив, що відмова акредитації, це "акт явної дискримінації проти двомільйонної української спільноти у вільному світі" та вказав на те, що критику поодиноких держав-членів ООН можна знайти чи не в кожній світовій публікації, що досі не служило приводом для виключення їх з ООН. Він далі заявив, що СКВУ продовжуватиме свої старання про акредитацію, та попросив підтримки держав-членів ООН.

Через короткий час А. Семотюк скотактувався з п-нею Саллі Шеллі, новою головою секції неурядових організацій при Бюрі публічної інформації, яка обіцяла прийняти далі матеріали та переглянути аплікацію СКВУ. Однак, 29/1/76 п-ні Шеллі перервала старання нью-йоркського бюро листом, в якому заявила, що аплікацію переглянуто "на найвищому рівні" та відкинуто з трьох причин: 1) неурядові організації повинні цікавитися проблемою прав людини у загальному міжнародному аспекті, а не з перспективи одної національності; 2) цілі неурядових організацій мусять бути згідні з Хартією ООН, яка закликає до дружніх співвідношень між націями; 3) деякі публікації СКВУ не обороняють цілей ООН, що вказує на нездібність СКВУ підтримувати ООН.

Наступного дня А. Семотюк відбув особисту розмову з п-нею Шеллі, яка, однак, не уступила з свого становища. 5/2/76 нью-йоркське бюро видало другий прескомунікат про відмову акредитації, який появилася у "Світовому дипломатичному бюлетені", що його одержують всі дипломати при ООН.

Після цього зроблено численні старання одержати підтримку урядових місій при ООН для аплікації СКВУ. 12/2/76 А. Семотюк звернувся про допомогу до представників американських неурядових організацій на їхніх зборах; це звернення принесло позитивний відгук. У березні д-р Андрій Шуль (Філадельфія) звернувся в цій справі до сен. Ричарда Швайкера (Пенсильвенія), який інтервеніював перед американською місією до ООН. У квітні, нью-йоркське бюро розіслало листи до всіх місій при ООН, прохачи їхньої підтримки; чергового листа в цій справі розіслано у липні. Крім того, С. Вельгаш скотактувався телефонічно з 60 місіями, прохачи їхньої допомоги. Вкінці А. Семотюк звернувся безпосередньо до генерального секретаря ООН, д-ра Курта Вальдгайма.

Внаслідок цих старань, два впливові уряди поробили намагання полагодити аплікацію СКВУ позитивно; одначе, їм не вдалося добитися успіху.

У серпні 1975 р. А. Семотюк одержав пресову акредитацію при ООН на період 120 днів як кореспондент "Свободи". Тому, що ця акредитація була тільки особистого характеру, А. Семотюк почав робити заходи, щоб одержати акредитацію для ІС СКВУ під фірмою "Українська Інформаційна Служба". На цю пропозицію урядовець відповідальний за акредитацію при Бюрі публічної інформації, п. Кеннет Келлі, заявив, що це викликало б ускладнення з місією УССР. У листопаді, однак, він відновив акредитацію А. Семотюка на 120 днів.

Слід відмітити, що советські чинники ставили перешкоди А. Семотюкові в його стараннях одержати акредитацію. На їхню вимогу, голова пресової секції при Бюрі публічної інформації, п. Вільям Павел, написав листа до "Свободи", "спростовуючи" інформації в статтях, які описували зустріч А. Семотюка та Іра Олени Процьок з п. Ільганом Лютемом, урядовцем Комісії Прав Людини ООН. Ця спроба довести "необ'єктивність" А. Семотюка як журналіста виявилася безуспішною. У грудні 1975 р. місія УССР поскаржилася на журналіста Р. Чайковського, тимчасово затруненого в Бюрі публічної інформації, стверджуючи, що

він виступав спільно з А. Семотьюком на форумі Українського клубу при Нью-Йоркському університеті. Насправді ж, як це ствердив Український клуб у листі до Бюро публічної інформації, п. Чайковський не виступав на цьому форумі.

Щоб посилити аргументацію в користь акредитації, А. Семотьюк одержав згоду щоденника "Торонто Сан" і агентства "Савтам Нюз Сервісез" друкувати його статті та зголосити його до ООН як свого кореспондента. Впродовж січня 1976 р. А. Семотьюк сконтактувався з місіями ЗСА, Канади, Великої Британії, Австралії й Аргентини, прохаччи їхньої підтримки для своїх старань. Згодом одержано листи підтримки від місій ЗСА й Канади. Також одержано підтримку президента Асоціації кореспондентів при ООН, п. Райнгарта Зорге.

У дальших розмовах з пп. Келлі та Павелом повторно дискутувалася назва інформаційної служби, яка могла б викликати протест місії УССР. Згодом устійнено назву "Міжнародня Пресова Служба "Вісті"". У квітні А. Семотьюк увійшов в контакт з асистентом генерального секретаря ООН, відповідальним за Бюро публічної інформації, п. Генічі Акатані. Розмови з п. Акатані продовжувалися спорадично до кінця серпня 1976 р., не давши, однак, позитивного результату. До кінця своєї діяльності А. Семотьюк продовжував діяти як кореспондент на основі своєї тимчасової перепустки, відновлюваної що 120 днів.

На вужчому засіданні Президії 25/9/76 А. Семотьюк зголосив своє рішення зретиґнувати з посту керівника нью-йоркського бюро, погодившись, однак, допомогти поладнати незакінчені справи та призначити тимчасового керівника бюро.

Після ретиґнації А. Семотьюка, працю нью-йоркського бюро вели на основі неповного zatrudнення С. Вельгаш (до 4/11/76) та О. Демчишин (до травня 1977 р.) У цьому періоді відновлено спроби одержати статус неурядової організації та пресову акредитацію, але знову безуспішно. Літом 1977 р. працю бюро вела З. Писарівська, яка виготовила декілька прескомунікатів про діяльність ООН.

У жовтні 1976 р. проголошено в українській пресі конкурс на пост керівника нью-йоркського бюро; одержано 8 зголошень, які переслано членам Секретаріату СКВУ на терені ЗСА для їх рекомендацій. 25/6/77 відбуто ширше засідання Президії Секретаріату СКВУ, на якому ще раз основно продискутовано справу відношення між нью-йоркським бюро та Екзекутивою УККА. На цьому засіданні представники УККА заявили, що, розглянувши всі аплікації на пост керівника бюро, вони одногolosно рекомендують прийняти мгра Бориса Потапенка. У висліді цього засідання рішено виготовити докладний проєкт завдань бюро СКВУ в Нью Йорку. Проєкт узгіднено з членами Президії та з заступником президента на терені ЗСА, Й. Лисогором; проєкт остаточно затверджено у серпні 1977 р.

Згідно з остаточноим правильником, керівник нью-йоркського бюро має такі завдання: а) постачати місіям держав-членів ООН, керівним органам ООН та комісіям і установам у системі ООН інформації про українські справи, зокрема про події в Україні, з метою здобути їх прихильність до української справи, та допомогу для поневоленого українського народу; б) продовжувати старання одержати статус неурядової організації для СКВУ в ООН і акредитацію для ІС СКВУ при Бюрі публічної інформації ООН; в) інформувати українську пресу вільного світу про важливіші події на терені ООН та можливості акції СКВУ на тому терені; г) допомагати в реалізації плану дії Комісії Прав Людини СКВУ на терені ООН та в порозумінні з ІС СКВУ видавати і розповсюджувати чужомовні видання СКВУ на терені ООН; г) постійно інформувати Президію Секретаріату СКВУ про важливіші події - зокрема наради й конференції - на терені ООН та про можливості відповідних акцій СКВУ.

Устійнено, що нью-йоркське бюро діє під безпосереднім наглядом Президії Секретаріату СКВУ у співдії з членами Секретаріату СКВУ на терені ЗСА.

З днем 1/9/77 призначено мгра Бориса Потапенка керівником нью-йоркського бюро. Цього ж місяця Б. Потапенко затрудинив як свого помічника п. Романа Куделю.

15/11/77 Б. Потапенко відбув розмову з амбасадором ЗСА до ООН, Артуром Голдбергом, та інтерв'ював у справі звільнен...

20/9/77 Б. Потапенко у товаристві А. Семотюка зустрівся з пп. Г. Акатані і В. Павелом, щоб обговорити справу акредитації ІС СКВУ. У висліді цієї розмови, Б. Потапенкові видано особисту акредитацію на 120 днів; подібну акредитацію одержав у листопаді Р. Кудея. Від цього часу особисті перепустки працівників нью-йоркського бюро відновлено, але, незважаючи на їх численні старання, ІС СКВУ досі не акредитовано при ООН.

За час своєї діяльності (до 30/6/78) пп. Потапенко і Кудея виготовили 33 прескомунікати про діяльність ООН та нью-йоркського бюро.

Нью-йоркське бюро приміщувалося при вул. Лексінгтон ч. 441 до 1/6/78, коли його перенесено до будинку УККА.

З важливішої діяльності працівників нью-йоркського бюро в обороні прав людини в Україні слід відмітити такі події:

9/9/77 Б. Потапенко взяв участь у конференції Державного департаменту ЗСА для обговорення Гельсінкських угод про співпрацю та безпеку в Європі.

17-21/
10/77 На прохання Екзекутиви УККА Б. Потапенко служив д-рові Михайлові Штернові перекладачем та провідником під час виступів д-ра Штерна в Нью Йорку. Крім того, Б. Потапенко очолив підкомісію зовнішніх зв'язків при Підготовчому комітеті маніфестації за права людини, яка відбулася 18/9/77; виконуючи цю функцію, він виготовив маніфестаційну летючку та резолюцію.

26/9 -
4/10/77 У співпраці з місцевим Відділом УККА, нью-йоркське бюро організувало голодівку в обороні українських політичних в'язнів перед будинком ООН, як також демонстрацію, яка відбулася 4/10/77, коли на форумі ООН виступав президент Дж. Картер. Б. Потапенко опрацював відкритого листа до президента Картера, що його роздано при ООН представникам міжнародної преси.

У жовтні 1977 р. Р. Кудея почав розмови з телевізійними станціями в Нью Йорку в справі програми про переслідування релігії в Україні; з незалежних від бюро причин, цього не вдалося зреалізувати.

15/11/77 Б. Потапенко відбув розмову з амбасадором ЗСА до ООН, Артуром Голдбергом, та інтервеніював у справі звільнення

- 18/4/78
19/4/78
- чотирьох ув'язнених членів Української Громадської Групи Сприяння виконанню Гельсінкських Угод. Амбасадор Голдберг зареагував позитивно на цю інтервенцію та заявив, що уряд ЗСА приділяє Українській Громадській Групі особливу увагу.
- грудень 1977
4/78
9/5/78
- Б. Потапенко брав участь у Београдській конференції для справ безпеки і співпраці в Європі, проводив численні інтерв'ю з представниками урядових місій на конференції, роздавав їм інформаційні матеріали про переслідування українських політичних в'язнів.
- 1/2/78
- У співпраці з нью-йоркським Відділом УККА, працівники бюро зорганізували протестну демонстрацію біля американської місії до ООН проти прийняття, влаштованого для делегації Верховної Ради ССРСР. З цієї нагоди приготовано відповідну летючку.
- 27-28/2/78
- Відбуто розмови з трьома представниками ЗСА до Комісії Прав Людини ООН про їхню діяльність. Б. Потапенко взяв участь у першій крайовій конференції прав людини у Вашингтоні, в якій взяло участь чимало українських громадських діячів. Конференція прийняла дві резолюції, спонзоровані Б. Потапенком та адв. А. Лозинським, які закликали Державний департамент ЗСА звертати більше уваги на національні й культурні права та заступитися за ув'язнених членів Гельсінкських груп в ССРСР.
- 7/3/78
- Б. Потапенко відбув зустріч з п. Чу, представником тайванського консульату, щоб обговорити становище прав людини в Україні, як також квітневу конференцію ВАКЛ.
- 21-22/3/78
- Б. Потапенко відбув розмови у Вашингтоні з представниками ЗСА до Београдської конференції.
- 17/4/78
- Б. Потапенко взяв участь у конференції Ради для "Світу без війни" на тему "Американські цілі та міжнародні права людини". На двох сесіях він обговорив становище України та вказав на konieczність американської політики, яка визнавала б прагнення людських та національних прав в Україні.

- 18/4/78 Б. Потапенко брав участь у конференції на тему прав людини, що її зорганізувала Міжнародна Ліга Прав Людини.
- 19/4/78 На конференції Комітету неурядових організацій ООН про роззброєння, Б. Потапенко підніс питання експансії військових сил ССРСР.
- 28-30/4/78 Б. Потапенко взяв участь у конференції ВАКЛ у Вашингтоні як кореспондент ІС СКВУ.
- 9/5/78 У співпраці з місією ЗСА до ООН, Інформаційна Служба "Вісті" зорганізувала конференцію на тему прав людини, в якій взяли участь представники неурядових організацій. У конференції брав участь голова делегації ЗСА до Комісії Прав Людини ООН, п. Едвард Мезвінський.

Комісія Дослідів Українського Етнік у Східних Країнах

У відповідь на запитання Президії з жовтня 1973 р., голова цієї Комісії, д-р Михайло Марунчак (Binkler) заявив, що йому неможливо її далі очолювати. Президія прийняла резолюцію д-ра Марунчака в жовтні 1974 р. В огляду на те, що не вдалося знайти нового кандидата на голову, діяльність Комісії не відновлено у цій каденції.

II. ДІЯЛЬНІСТЬ КОМІСІЙ І РАД СКВУ

На початку цієї каденції, у листопаді 1973 р., заступник президента СКВУ, М. Плав'юк, розіслав на адреси голів Комісій і Рад СКВУ запитник, прохаючи інформації про стан їхньої діяльності та поради щодо праці в майбутньому. Цим започатковано нав'язання контакту з головами діючих Комісій і Рад СКВУ, який тривав упродовж каденції. Голови Комісій і Рад брали участь у ширших і вузких засіданнях Президії та в Пленарних Сесіях Секретаріату СКВУ, де звітували про свою діяльність та обговорювали свої плани та потреби.

Нижче подаємо звіти з діяльності поодиноких Комісій і Рад СКВУ:

Комісія Дослідів Українського Життя у Сателітних Країнах

У відповідь на запитник Президії з листопада 1973 р., голова цієї Комісії, д-р Михайло Марунчак (Вінніпег) заявив, що йому неможливо її далі очолювати. Президія прийняла резигнацію д-ра Марунчака в лютому 1974 р. З огляду на те, що не вдалося знайти нового кандидата на голову, діяльність Комісії не відновлено у цій каденції.

Комісія Прав Людини

Управа Комісії Прав Людини, затверджена на ширшому засіданні Президії Секретаріату СКВУ 7/9/74, складалася з таких осіб: голова - сен. Павло Юзик, 1-ший заступник голови - Олександра Ковальська, 2-гий заступник голови - Андрій Бандера, секретар - інж. Микола Мороз, член - Микола Липовецький.

У своєму листі від 21/11/73, сен. Юзик висловив бажання, щоб голова КПЛ мав статус члена Президії Секретаріату СКВУ. Цю справу обговорено на 10-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ і рішено зреферувати її на III Конгресі СКВУ для остаточного вирішення.

Сен. Юзик проявив активну діяльність в обороні українських політичних в'язнів та переслідуваних за релігійні переконання на форумі канадського Сенату, а також на форумі НАТО, як член канадської делегації. Він також дораджував КПЛ і Президії Секретаріату СКВУ щодо можливої діяльності на міжнародньому форумі.

Впродовж звітового часу такі особи брали участь у праці КПЛ: Ярослав Білак, проф. Богдан Боцюрків, Андрій Веретельник, Любомир Войтів, інж. Северин Григорців (Ліга Визволення України, Австралія), Зіновій Зварич, ред. Осип Зінкевич (Інформаційна Служба "Смолоскип"), Христина Ісаїв, д-р Денис Квітковський (Світова Організація за Свободу), Віра Маланчій, д-р Мирослав Прокоп (Об'єднання "Пролог"), Олег Романишин (Інститут "Україніка"), Марія Тивонюк, Ірина Тимошенко, Леонід Філь (Українська Центральна Репрезентація, Аргентина), д-р Святомир Фостун (Союз Українців у Великій Британії), Богдан Футала (Товариство Української Студіючої Молоді ім. Миколи Міхновського), мгр. Уляна Целевич (Світова Федерація Українських Жіночих Організацій), Антін Яремович (Комітет Українців Канади).

У червні 1977 р. члени КПЛ зустрічалися в Торонто з Людмилою Алексєєвою, зв'язковою Московської Групи Сприяння виконанню Гельсінкських Угод, та брали участь в її конференції з представниками української преси.

18/5/78 члени КПЛ та Президії Секретаріату СКВУ відбули зустріч у бюрі СКВУ в Торонто з ген. Петром Григоренком, щоб намітити співпрацю на відтинку оборони прав людини.

Впродовж каденції, комунікати та інші матеріали КПЛ розіслано на всі доступні адреси комітетів оборони прав людини та комітетів оборони Валентина Мороза.

Оборона поодиноких політичних в'язнів

У звіттовому часі КПЛ вислала телеграми в обороні таких політичних в'язнів і оборонців прав людини:

- 10/5/75 Єлена Боннер (телеграма до прем'єр-міністра П. Трудо і до генерального секретаря ООН д-ра К. Вальдгайма)
- 20/4/76 Мустафа Джемільєв і Андрій Твердохлебов (до Комісії Прав Людини ООН і до Міжнародної Амністії)
- 26/8/77 Зіновій Красівський, Микола Плахотнюк, Йосип Тереля, Семен Глузман (до Міжнародної Конференції Психіатрів у Гоголю)
- 14/7/78 Анатолій Шаранський, Олександр Гінзбург (до Комісії Прав Людини ООН, президента Дж. Картера, Л. Брежнева)
- 21/7/78 Лев Лук'яненко (до Комісії Прав Людини ООН, президента Дж. Картера, прем'єр-міністра П. Трудо, Л. Брежнева)

КПЛ видала чотири заклики до української спільноти в справі оборони політичних в'язнів:

- 19/5/76 оборона Миколи Плахотнюка (акцію заініціювало Українське Лікарське Товариство Північної Америки)

- 9/2/77 оборона Миколи Руденка й Олексія Тихого
- 3/6/77 звернення КПЛ і КУМО з приводу Београдської конференції
- 24/7/78 оборона Лева Лук'яненка та інших членів Української Громадської Групи Сприяння виконанню Гельсінкських Угод

Весною 1977 р. О. Ковальська відвідала чинників ЮНЕСКО в Парижі та передала їм матеріали про українських політичних в'язнів.

Літом 1978 р. виготовлено список українських політичних в'язнів (попередня редакція цього списку була використана у меморіалі Президії Секретаріату СКВУ до Београдської конференції) та розіслано його до української преси, інформаційних установ, та поодиноких осіб, які внесли замовлення.

Валентин Мороз

На початку 1974 р. в Торонто створено Комітет Оборони Валентина Мороза, який звернувся до Президії Секретаріату СКВУ про надання патронату для його діяльності. Президія погодилася на це прохання, доручивши Комітетові подбати про створення крайових Комітетів Оборони Валентина Мороза в країнах українського поселення під патронатом крайових центральних репрезентацій. Незабаром Президія одержала повідомлення про створення таких комітетів у багатьох місцевостях ЗСА й Канади та на теренах Великої Британії, Австралії й Аргентини.

У зв'язку з голодівкою, зорганізованою Комітетом Оборони Валентина Мороза в Оттаві в днях 17/7-2/8/74, щоб розголосити голодівку Валентина Мороза, Президія звернулася до крайових центральних репрезентацій з закликом повести подібну акцію на своїх теренах. Члени Президії відвідали учасників голодівки та демонстрації в Оттаві й зустрічалися з членами канадського уряду, закликаючи їх інтервенювати перед советським урядом в обороні Валентина Мороза.

Голодівки та протестні акції Комітетів Оборони Валентина Мороза в 1974 р. знайшли широкий розголос у вільному світі та правдоподібно вплинули на рішення советського уряду поступитися вимогам В. Мороза щодо умов його ув'язнення.

Крім згаданої співпраці, КПЛ втримувала контакт з Комітетами Оборони Валентина Мороза, посилаючи їм інформації та заклики.

У травні 1976 р., коли Валентина Мороза перевезено до Інституту ім. Сербського, КПЛ звернулася до організацій-членів СКВУ з закликом підняти протест.

У червні 1977 р. розіслано французький переклад творів В. Мороза з супровідним листом КПЛ на адреси державних представництв при ЮНЕСКО.

Леонід Плющ

З нагоди дня оборони Леоніда Плюща (23/4/75), проголошеного Міжнародним Комітетом Математиків та Міжнародною Амнестією, КПЛ і Комітет Оборони Валентина Мороза видали брошуру про Л. Плюща й протестну поштову листівку, заадресовану до амбасадора ССРСР в Оттаві, Н. Яковлева. Ці матеріали використано на канадському терені. Листом від 4/4/75 КПЛ запропонувала крайовим центральним репрезентаціям зорганізувати подібні акції на своїх теренах. До листа долучено копії вищезгаданих матеріалів, як також документів у справі Л. Плюща. Також розіслано комунікат до української преси в цій справі.

У жовтні 1975 р. Організація Української Молоді у Франції вклjučилася в підготовку зборів за звільнення Л. Плюща, що їх зорганізовано в Парижі. ОУМФ виготовила пропагандивні матеріали для цієї цілі, на що одержала дотацію КПЛ.

Коли одержано вістку про звільнення Л. Плюща, Президія СКВУ сконтактувалася з головою Координаційної Ради Українських Організацій в Австрії, д-ром Сергієм Накловичем, та з ОУМФ у Парижі, яка уповноважила свого відпоручника, Данила Штуля, поїхати до Відня. Президія уповноважила д-ра Накловича і п. Штуля привітати родину Плющів від імени СКВУ та запропонувати їм допомогу. Листом від 20/1/76 Президія запропонувала Л. Плющеві фінансову допомогу та допомогу з переселенням до ЗСА або Канади, якщо б він цього бажав.

О. д-р В. Кушнір та представники КУК відбули успішні зустрічі з президентом Манітобського університету, д-ром Ернестом Сирлюком (23/1 та 5/2/76) у справі zatrudнення Л. Плюща як професора математики, однак Л. Плющ рішив поселитися у Франції.

Сен. П. Юзик відвідав Л. Плюща після його звільнення та звітував про цю зустріч на 10-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ.

У зв'язку з звільненням Л. Плюща, Президія звернулася до крайових центральних репрезентацій листом від 20/1/76 з пропозицією створити постійну Комісію Секретаріату СКВУ для опіки над Українськими Політичними В'язнями та Імігрантами з ССРСР та Сателітних Країн, що її погодився очолити Блаженніший Митрополит Мстислав. Через те, що крайові центральні репрезентації не призначили своїх представників до Комісії, вона не могла приступити до діяльності.

21/3/76 Л. Плющ прибув до Північної Америки на запрошення СКВУ, УККА і КУК, які організували його виступи перед українською громадою, та Комітетів Оборони Радянських Політичних В'язнів у ЗСА й Канаді, які організували його зовнішні виступи.

До успішного проведення зустрічей на терені ЗСА у великій мірі причинився Блаженніший Митрополит Мстислав, який нав'язав особистий контакт з Л. Плющем невдовзі після його звільнення. А. Семотюк теж доклад зусилля, щоб скоординувати діяльність українських організацій, які спонзорували приїзд Л. Плюща.

КПЛ втримувала контакт з Л. Плющем після його повороту до Франції та запросила його як доповідача на свою сесію в рамках III Конгресу СКВУ.

Міжнародній Рік Жінки (1975)

У зв'язку з тим, що в 1972 р. Генеральна Асамблея ООН проголосила 1975 р. Міжнароднім Роком Жінки, Президія Секретаріату СКВУ проголосила цей рік для української спільноти у вільному світі Роком Української Жінки. У своєму зверненні від 24/12/74 Президія закликала до широкої акції в обороні українських жінок-політичних в'язнів.

КПЛ звернулася до крайових центральних репрезентацій та комітетів оборони українських політичних в'язнів з подібним закликом, та розіслала інформації про жінок-політичних в'язнів для вжитку в оборонних акціях.

На початку 1975 р. виготовлено текст петиції до генерального секретаря ООН в обороні українських жінок-політичних в'язнів; її розіслано до організацій-членів СКВУ з проханням збирати підписи та повернути підписані листи до бюро СКВУ, щоб можна було їх зібрати й передати генеральному секретареві.

Дня 30/1/75 представники КПЛ відбули нараду з представницями Світової Федерації Українських Жіночих Організацій для намічення співпраці впродовж цього року. На 9-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ прийнято план діяльності на Міжнародній Рік Жінки, що його опрацювала СФУЖО.

Дня 24/2/75 КПЛ видала звернення до української спільноти, закликаючи до висилки карток з нагоди Міжнародного Дня Жінки (8-го березня) на адресу п'ятерох українських жінок-політичних в'язнів у Мордовській АССР: Ірини Сенік, Ірини Стасів-Калинець, Надії Світличної, Ніни Строкатої й Стефанії Шабатури. У Міжнародній День Жінки заходами Президії Секретаріату СКВУ, КПЛ і СФУЖО поміщено повідомлення в обороні цих жінок у газеті "Нью Йорк Таймс", що його підписали Впреосв. Митрополит Максим, Блаженніший Митрополит Мстислав, Дост. Пастор Лев Жабко-Потапович, о. д-р В. Кушнір, Ю. Шимко, сен. П. Юзик і п-ні С. Савчук. Заходами Комітету Оборони Валентина Мороза, подібне повідомлення, підписане визначними канадськими жінками, появилось в торонтському щоденнику "Глоб енд Мейл". У це повідомлення, крім даних про жінок-політичних в'язнів, включено формуляр з відкритим листом до советського уряду, закликаючи його звільнити українських жінок-політичних в'язнів; читачів повідомлення прохалося витягти цей формуляр і вислати його на відповідну адресу.

КПЛ також брала участь в організації демонстрації перед советським консулятом в Оттаві у Міжнародній День Жінки.

Дня 11/4/75 видано звернення до української спільноти, закликаючи її використати День Матері (11/5/75) для акції в обороні українських жінок-політичних в'язнів. Зразки матеріалів, потрібних для цієї акції, розіслано до крайових центральних репрезентацій.

Щоб належно підготувати участь української делегації в Міжнародній Конференції ООН з нагоди Року Жінки (в місті Мехіко, 19/6-2/7/75), члени КПЛ відбули зустріч з представницями СФУЖО 2/6/75. На цій зустрічі устійнено розподіл обов'язків: А. Семотюк (представник СКВУ) - обслуга пресових органів, мгр. Олена Процьк - координація акції української делегації, д-р Марія Бек - демонстрація. До проведу української делегації теж увійшли д-р Марія Квітковська і мгр. Уляна Целевич.

КПЛ не вдалося, всупереч декількох старань, одержати акредитацію на урядову конференцію в Мехіко; А. Семотюк одержав акредитацію на паралельну конференцію п.н. "Трибуна" для неурядових організацій. Акредитацію на урядову конференцію мала мгр. О. Процьк, представниця Світового Руху Матерей.

Українська делегація (разом 28 осіб) дуже ефективно підносила справу українських жінок-політичних в'язнів на сесіях "Трибуни" та в неофіційних зустрічах з учасницями конференції.

25/6/75 представниці української делегації відбули зустріч з президентом конференції, д-ром Педро Охеда Пауладом, й представили йому заздалегідь приготовлений меморіал, в якому з'ясовано переслідування українських жінок-політичних в'язнів та поставлено вимогу, щоб ця справа була розглянута на урядовій конференції. Петицію підписали о. д-р В. Кушнір, п-ні С. Савчук, сен. П. Юзик і всі члени української делегації. Д-р Охеда відповів, що не має авторитету порушити цю справу на конференції, але обіцяв довести меморіал до відома д-ра К. Вальдгайма.

Іншими важливими акціями української делегації на конференції були дводенна голодівка в обороні українських жінок-політичних в'язнів, конференція для міжнародньої преси, та зорганізування виставки літератури враз із портретами жінок-політичних в'язнів.

А. Семотюк подав 2 комунікати з діяльності української делегації на конференції, що їх бюро СКВУ розіслало до української преси. Ленту з інформаціями про конференцію переслано для вжитку на Міжнародній Службі СіБіСі. Після свого повороту до Торонто, А. Семотюк відбув пресконференцію (24/7/75) та приготував звіт з діяльності української делегації, що його теж розіслано до української преси.

В порозумінні з Проводами Українських Церков та крайовими центральними репрезентаціями, Президія Секретаріату СКВУ проголосила день 21/9/75 Днем Української Жінки-Політичного В'язня, закликаючи українську спільноту взяти участь у демонстраціях і молебнях у більших містах українського поселення та закінчити акцію збирання підписів під петицією до ООН. Делегація СКВУ та СФУЖО у складі: о. д-ра В. Кушніра, Й. Лисогора, ред. Л. Бурачинської та мгра У. Целевич представила цю петицію, враз із 35,000 підписами, представникові Комісії Прав Людини ООН у листопаді 1975 р. Окремого листа в цій справі, підписаного представниками СКВУ та СФУЖО, вислано до генерального секретаря ООН 15/10/75.

Конференція ООН "Габітат"

У Ванкувері, Канада, від 31/5-11/6/76 відбулася конференція ООН "Габітат" на тему людських поселень. Подібно як конференція з нагоди Міжнародного Року Жінки, вона була поділена на окремі конференції для представників урядів та неурядових делегацій. Українська делегація на конференції складалася з представників СКВУ, Христини Ісаїв і Андрія Семотюка, та делегації СФУЖО на чолі з д-ром Стефанією Потоцькою. З делегацією активно співпрацювали члени Відділу КУК у Ванкувері. Хоч делегація не мала доступу до урядової конференції (за винятком поодиноких представників преси), її члени роздавали учасникам конференції летючки з протестом проти колоніальної політики советського уряду супроти України, а на пресконференціях - зокрема з головою делегації ССРСР, д-ром Геннадієм Фоміним - підносили справи переслідування політичних в'язнів у концтаборах та відсутності свободи переселення в ССРСР. Дуже популярним виявився кіоск української делегації, в якому виставлено літературу на тему: "Негуманні поселення в ССРСР - міжнародня колоніальна проблема". Відвідувачі підписували петиції в обороні українських політичних в'язнів та Української Церкви; відбулися численні інтерв'ю з представниками преси. Поміж відвідувачами була 12-членна група советських делегатів, які сфотографували кіоск та

сперечалися про виставлені матеріали. В одному виступі на урядовій конференції представник УССР намагався відкинути твердження української делегації про нищення пам'яток культури в Україні (в офіційному зверненні УССР до конференції згадано реставрацію Видубицького монастиря у Києві).

У зустрічі з генеральним секретарем конференції, д-ром Енріке Пенялосю, представники СКВУ вручили йому меморіал про людські поселення в ССРСР, в якому порушено справи негуманного трактування політичних в'язнів, несправедливої міграційної політики, яка сприяє русифікації, та нищення релігійних і культурних пам'яток. Д-р Пенялоса відмовився порушити ці справи на форумі урядової конференції; все ж таки, як вказано вище, неофіційна діяльність української делегації здобула широкий розголос серед зібраних делегатів.

Акція в обороні Віри і Церкви в Україні

В порозумінні з Президією Секретаріату СКВУ, КПЛ рішила присвятити 1976 р. акції в обороні Віри і Церкви в Україні. Рішення було мотивоване тим, що: а) Генеральна Асамблея ООН рішила поставити дискримінацію релігії на свій порядок нарад у 1976 р., б) на цей рік припадало 30-річчя ліквідації Української Католицької Церкви в Україні, в) посилювалися репресії проти видатних членів духовництва в Україні.

План цієї акції був уперше намічений на вужчому засіданні Президії 18/7/75, дискутований на нараді інформаційних установ 27/9/75, а 20/11/75 проєкт розіслано до Проводів Українських Церков та організацій-членів КПЛ для їх зауваг.

2/1/76 відбуто у Вінніпезі нараду з членами Проводів Українських Церков для остаточного устійнення плану акції.

На початку 1976 р. видано заклик до української спільноти, підписаний представниками Українських Церков у Президії Секретаріату СКВУ та сен. П. Юзиком, закликаючи до масової участі в цій акції.

Ще в листопаді 1975 р. КПЛ видала заклик (поміщений в українській пресі), щоб усі, які мають інформації про

переслідування Української Церкви, надіслали їх до Комісії для використання.

Комісія виготовила такі матеріали до вжитку в акції:

- петицію до ООН в обороні Віри і Церкви в Україні
- інформаційну брошуру про переслідування Української Церкви (в англійській мові)
- переклад тексту цієї брошури на українську мову (вислано до неангломовних країн)
- поштівки в обороні Української Церкви, заадресовані до Папи Павла VI, генерального секретаря ООН, та Світової Ради Церков
- брошурку про о. Василя Романюка
- поштівки в обороні о. Романюка, заадресовані до Папи Павла VI, Світової Ради Церков і Вселенського Православного Патріярха
- список громадян УРСР, ув'язнених за свої релігійні переконання.

Всі ці матеріали розіслано на всі доступні адреси українського духовенства у вільному світі, як також до всіх організацій-членів СКВУ.

Англомовний прескомунікат, в якому описано акцію в обороні Віри і Церкви та брошурку про переслідування Української Церкви розіслано 31/3/76 до важливішої світової релігійної преси. Дня 29/5/76 розіслано прескомунікат про відзначення 30-річчя ліквідації Української Католицької Церкви. Дня 16/6/76 вийшов комунікат у справі о. В. Романюка. Дня 16/2/77 вислано ще один комунікат про акцію в обороні Віри і Церкви, до якого долучено брошуру про переслідування Української Церкви, зведення советського законодавства про релігію, список релігійних в'язнів і тексти нових звернень о. В. Романюка.

Найважливішим виданням КПЛ в обороні Віри і Церкви була 54-сторінкова ілюстрована брошура в англійській мові п.н. "Советське переслідування релігії в Україні" (тираж: 10,000 прим.) У цій брошурі описано історію переслідування Української Церкви советським режимом та подано бібліографію джерел до цієї теми. Брошуру широко використано для інформаційних цілей. У 1978 р. завдяки співпраці Української Національної

Єдності у Франції брошуру перекладено на французьку мову та видано тиражем 3,000 прим. Італійський переклад брошури появилася в 1978 р. в журналі "Руссія Крістіана" і КПЛ поробила заходи, щоб перевидати цей переклад під своєю фірмою.

КПЛ допомогла у виготовленні окремої петиції ієрархії Української Католицької Церкви Канади до прем'єр-міністра П. Трудо. Цю петицію передано прем'єр-міністрові делегацією ієрархів Української Католицької Церкви, очоленою Високо-преосвященнішим Митрополитом Максимом, 9/4/76 в Оттаві. Крім того, в Оттаві відправлено спеціальний молебень, щоб відзначити 30-річчя ліквідації Української Католицької Церкви в Україні. В молебні взяла участь велика кількість ієрархів Римо-Католицької Церкви в Канаді.

Копії петиції ієрархії Української Католицької Церкви Канади розіслано з канцелярії Впреосв. Митрополита Максима до ієрархів Вселенської Католицької Церкви. Багато Владик надіслали подяку за копію петиції та написали до прем'єр-міністра Трудо, підтримуючи вимоги петиції. Згодом її перекладено на французьку мову.

У березні 1976 р. Блаженніший Митрополит Мстислав розіслав апель до церковних діячів світу в обороні о. В. Романюка. Він теж відвідав централю Світової Ради Церков та представництво Вселенської Православної Патріархії в Женеві, домагаючись їхньої інтервенції в обороні о. В. Романюка та переслідуваної Української Церкви.

Петицію до генерального секретаря ООН, що її опрацьовано заходами КПЛ, підписали представники Українських Церков у Президії Секретаріату СКВУ: її вислано з бюро президента СКВУ 2/4/76. Весною 1976 р. Блаженніший Митрополит Мстислав передав копії цієї петиції Архiepіскопові Кентерберійському та Вселенському Патріархові Митрополитові Атенагорасові. У листопаді 1976 р. делегація представників Проводів Українських Церков у складі Впреосв. Митрополита Максима, о. д-ра Семена Савчука та Впреосв. Архiepіскопа Марка Гундяка

Дирекція Кестон Коледж викликала зацікавлення щодо поширення своїх дослідів про становище Української Церкви. Після розмов з відвідала голову Відділу Прав Людини при ООН, п. Марка Шрайбера, та представила йому підписані петиції в обороні Віри і Церкви в Україні. Разом зібрано понад 30,000 підписів. Делегація теж відвідала поодинокі місії при ООН, прохаччи їхньої інтервенції в обороні Української Церкви. 24/11/76 члени делегації вислали листа до генерального секретаря ООН, згадуючи справи, які були обговорені з п-ном Шрайбером, та прохаччи інтервенції генерального секретаря.

1/11/76 нью-йоркське бюро СКВУ розіслало до всіх місій при ООН копію петиції до генерального секретаря, як також копію брошури "Советське переслідування релігії в Україні". До цих матеріалів долучено копію прескомунікату советської місії, в якому подано зміст статті з "Ізвестій" про мниму свободу релігії в ССРСР. У супровідному листі бюро СКВУ вказано на суперечливість тверджень "Ізвестій" з інформаціями, що їх подав СКВУ, та заохочено урядових представників порушити справу переслідування релігії на сесії Генеральної Асамблеї ООН. Про матеріали СКВУ пізніше згадано в офіційних інформаційних матеріалах Генеральної Асамблеї.

У липні 1976 р. з нагоди 41-го Евхаристійного Конгресу у Філадельфії, при співпраці Української Католицької Митрополії та місцевого Комітету Оборони Валентина Мороза, були розповсюджені інформаційні матеріали КПЛ в обороні Української Церкви.

У листопаді 1976 р. відбуто зустріч у Торонто з Архiepіскопом Едвардом Скоттом, головою Світової Ради Церков, щоб поінформувати його про стан Української Церкви та просити його інтервенції.

На внутрішньому відтинку, кульмінаційним пунктом акції був тиждень молитви в наміренні українського народу та переслідуваної Української Церкви (26/9-3/10/76), який відбувся по всіх континентах українського поселення.

У 1976 р. Президія нав'язала контакт з директором Кестон Коледж (Центру Дослідів над Релігією та Комунізмом), о. д-ром Майклом Бурдо. У висліді взаємних домовлень, о. д-р Бурдо відбув поїздку по містах Північної Америки, виступаючи перед українськими громадами з доповідями про переслідування Української Церкви. Пастор Бурдо виступав в Оттаві, Торонто, Монреалі, Едмонтоні, Вінніпезі, Чикаго, Нью Йорку та Філадельфії.

Дирекція Кестон Коледж виявила зацікавлення щодо поширення своїх дослідів про становище Української Церкви. Після розмов з Президією Секретаріату СКВУ устійнено такі завдання: 1) Влаштувати українську кімнату в Кестон Коледж для ведення постійних дослідів над цією проблематикою, 2) Зібрати бібліотеку для цієї цілі, 3) Затруднити працівника, який займався б дослідями над переслідуванням релігії в Україні й писав би статті на цю тему для поширення серед неукраїнської публіки.

Цей проєкт подано до публічного відома прескомунікатом Президії Секретаріату СКВУ 14/7/77. На цілі проєкту одержано дотації від Українських Церков та загальної української спільноти. Літом 1977 р., за фінансовою допомогою Президії, проф. Р. Морозюк (Монтреаль) відвідав Кестон Коледж, щоб розпочати працю над проєктом.

Крім наведених точок, Президія у співпраці з Кестон Коледж та Канадським Інститутом Українських Студій планує скликати конференцію на тему "Свобода релігії в Україні", яка повинна відбутися в Лондоні, Англія, у вересні 1979 р. На III Конгресі СКВУ буде обговорена справа фінансової участі СКВУ в цій конференції.

Весною 1977 р. Українське Євангельське Об'єднання Північної Америки розіслало приблизно 60 звернень в обороні Віри і Церкви до світових церковних і політичних чинників. Пастор Олекса Гарбузюк, президент Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, виступив у програмі телевізійної мережі ЕнБіСі п.н. "Права Церкви і права людини в Советському Союзі".

Дня 6/7/78 одержано листа від 26-ої Конвенції Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Східньої Канади, яка окремою постановою подякувала Президії Секретаріату СКВУ за її діяльність в обороні Української Церкви та повідомила що, згідно з інформаціями одержаними з України, ця акція ефективно впливає на покращання долі віруючих.

Літом 1978 р., у зв'язку з новим зверненням о. В. Романюка, в якому він просив допомогти його родині емігрувати з ССРСР, ню-Йоркське бюро СКВУ опрацювало англomовну брошуру про о. Романюка. В текст брошури включено всі звернення о. Романюка, які надісталися на Захід. Вона буде використана в широкій інформаційній акції в обороні о. Романюка.

Відгук на акцію в обороні Віри і Церкви

Президія Секретаріату СКВУ одержала чимало листів від журналістів, науковців та приватних осіб з проханням про додаткові інформації про переслідування Української Церкви. Багато визначних осіб, особливо церковних чинників, приєдналися до акції в обороні Віри і Церкви.

З боку советського уряду були численні спроби запевнити власних громадян і західню публічну опінію, що в ССРСР існує свобода релігії. В "Ізвестіях" від 31/1/76 появилася інтерв'ю на цю тему з головою Ради для справ релігії при Раді Міністрів ССРСР, Володимиром Куросдовим. У 1976 р. Куросдов опублікував брошуру в російській мові п.н. "Релігія і Церква в ССРСР"; цю брошуру перекладено на англійську мову та видано в-вом "Новості" в 1977 р.

Вслід за Куросдовим, голова Ради в справах релігії при Раді Міністрів УССР, Костянтин Литвин, дав інтерв'ю на тему свободи релігії кореспондентові "Вістей з України" (квітень 1976 р.) Подібна стаття п.н. "Свобода совісти в ССРСР" появилася у "Вістях з України" за квітень 1977 р. У "Вістях з України" за червень 1976 р. появилася інтерв'ю з генеральним секретарем Баптистського Об'єднання Великої Британії й Ірландії, о. Давидом Расселом, в якому його відповіді подано в такий спосіб, наче б він заперечував існування переслідування релігії в ССРСР. КПЛ звернула увагу о. Рассела на цю статтю й отримала від нього відповідь 13/9/76, в якій він висловив занепокоєння зловживанням цього інтерв'ю.

Пропагандивна акція советського уряду і преси в обороні своєї релігійної політики вказує на ефективність акції оборони Віри і Церкви в Україні.

Комісія Українських Молодечих Організацій

Дня 19/11/73 голова Світової Конференції Української Молоді при СКВУ, інж. Микола Семанишин, зрезигнував з свого становища. В листі до Президії від 12/1/75 він ствердив, що в 1973 р. йому не вдалося нав'язати контакт з організаціями, які входили в склад СКУМ - тобто Пласт, СУМ і ОДУМ - та пропонував переорганізувати СКУМ.

Впродовж 1974-75 рр. Президія Секретаріату СКВУ запрошувала представників усіх молодечих організацій до співпраці в комітеті для підготовки української участі в ХХІ Олімпіаді: однак, ця ініціатива не здобула підтримки молодечих організацій.

Дня 25/2/76 опубліковано "Спільне становище головних провідів СУМ і Пласту", в якому ці організації закликали до відновлення "при Секретаріаті СКВУ комісії для справ молоді та українського високого шкільництва". У листі до ЦУ СУМ і ГНБ (10/3/76) Президія з'ясувала, що СКУМ не мала відношення до справ вищого шкільництва та довгий час не проявляла жодної діяльності, але повідомила, що провід ЦеСУС погодився робити старання відновити цю комісію. Дня 30/6/76 у Торонто відбулося засідання Ініціативного Комітету Комісії Українських Молодечих Організацій з участю представників СУМ, Пласту, ОДУМ, ЦеСУС та Президії Секретаріату СКВУ; у висліді засідання рішено розіслати протокол до управ молодечих організацій з проханням подати своїх представників до постійної Комісії Українських Молодечих Організацій. На засіданні Ініціативного Комітету 28/10/76 обрано управу КУМО в складі: голова - Анна Кобилецька, заступник голови - Сузанна Якута, секретар - Ольга Загребельна, члени - Олег Вовкодав, Юрій Водославський, Андрій Дзюбанівський.

Незважаючи на відновлення цієї Комісії, вона не одержала ділової підтримки складових молодечих організацій і впродовж звітового часу не проявила жодної діяльності.

Референтура РКУ очолює такі особи: літературна - д-р Марія Коврижко (ЗСА), образотворча - д-р М. Кузьмич (ЗСА), музична - д-р Ігорь Селезницький (ЗСА), кінематографічна - д-р Ярослав Монах (ЗСА), хореографічна - проф. У. Куницька-Шмереківська (ЗСА).

Наукова Рада

У резолюціях семінара "Українська наука у вільному світі", який відбувся в рамках II Конгресу СКВУ, стверджено потребу створити Світову Наукову Раду Вільних Українців для координації наукової праці. Президія Секретаріату СКВУ втримувала контакт у цій справі з ректором Українського Вільного Університету, д-ром Володимиром Яневим, який робив старання скликати уконститууючий з'їзд Ради. Проф. Яневу не вдалося здійснити цього наміру.

На 10-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ, на внесок представника УВАН, проф. Василя Омельченка, схвалено постанову звернутися до УВАН і НТШ у ЗСА, щоб вони спільно приготували проєкт правилника Наукової Ради і представили його Президії до затвердження. Подібну постанову схвалено на 12-ій Пленарній Сесії. Листом від 19/3/78 Президія звернулася до проводів УВАН і НТШ з проханням оформити Наукову Раду, поінформувавши їх, що в програмі III Конгресу СКВУ зарезервовано час для дискусії над проблемами української науки.

Рада для справ Культури

Дня 22/12/73 відбулася в Нью Йорку Пленарна Сесія Ради для справ Культури, на якій обрано її Президію в складі: голова - мист. Володимир Ласовський, 1-ий заступник голови - бл. п. д-р Михайло Сосновський (д-р Сосновський умер 25/7/75), секретар - інж. Роман Кобринський, скарбник - арх. Іван Заяць.

Особовий склад крайових представництв РСК на початку каденції був такий: інж. Аполінарій Осадца (ЗСА) до 1975 р., коли цю функцію перебрав Юліян Ревай, д-р Богдан Стебельський (Канада), проф. Б. Шурма (Англія) - від 1974 р. д-р Святомир Фостун, д-р Григорій Васькович (Німеччина), мист. Зоя Когут (Австралія), ред. Михайло Данилишин (Аргентина), проф. Ольга Горачук (Бразилія).

Референтури РСК очолили такі особи: літературна - д-р Марія Кобринська (ЗСА), образотворча - д-р М. Кузьмович (ЗСА), музична - д-р Ігор Соневицький (ЗСА), кінематографічна - дир. Ярослав Моцък (ЗСА), хореографічна - проф. У. Кунинська-Шмереківська (ЗСА),

театральна - арт. М. Лялька (Канада), прикладне мистецтво - ред. Лідія Бурачинська (ЗСА), галерійна - мист. Ірина Шумська-Мороз (Канада), музейна - Галина Мухина (Канада), архітектурна - інж. Іван Заяць (ЗСА), мистецької документації і фотографії - інж. М. Пеханський (ЗСА), Термінологічний Центр - ред. Вячеслав Давиденко (ЗСА), фінансова - дир. Я. Пастушенко (ЗСА), бібліотечна - мгр. Іван Кобаса (ЗСА), видавнича - ред. Микола Денисюк (ЗСА).

Мист. В. Ласовський нав'язав контакт з Президією Секретаріату СКВУ на початку каденції та переслав правильник РСК (затверджений на 10-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ) і обширний план діяльності. У червні 1974 р. Президія виплатила 1,000.00 дол. на адміністративні видатки РСК, повідомивши, що брак фондів не дозволяє на реалізацію багатьох проєктів (у плані праці передбачено бюджет РСК у сумі 56,000.00 дол.)

Намагаючись достосуватися до реальних фінансових спроможностей СКВУ, РСК постановила на надзвичайній сесії обмежитися до двох проєктів: реєстрації культуротворців та діячів української культури в діаспорі з метою видати довідник та постійну хроніку культурного життя в діаспорі, та видання "Енциклопедії української символіки" проф. Євгена Онацького.

Відозву в справі реєстрації діячів української культури, опрацьовану мист. В. Ласовським, розіслано з бюро СКВУ 3/12/74 до української преси. Дня 5/3/75 розіслано реєстраційні анкети до крайових центральних репрезентацій з проханням вислати їх на адреси українських культурних діячів на своїх теренах.

У 1974 р. РСК відзначила грамотами д-ра Павла Маценка та проф. Євгена Онацького за їхні заслуги в культурній діяльності.

14/12/74 у Джерзі Ситі відбулася Пленарна Сесія РСК, в якій брали участь М. Плав'юк з доповіддю на тему "Проблеми СКВУ" та д-р Б. Стебельський, який доповідав про "Українську культуру і нашу спільноту в діаспорі". На Пленарній Сесії обговорено діяльність РСК та висунуто пропозицію підготувати міжкrajову зустріч представників старшого й молодшого поколінь українських культуротворців під гаслом "Бій за українську духовість".

Цю пропозицію прийнято в план праці РСК на 1975 р., але її реалізацію відкладено через нестачу фондів.

Смерть мист. В. Ласовського 10/11/75 перервала діяльність РСК; в 1976 р. **новим** головою РСК обрано д-ра Б. Стебельського, звіт якого слідує.

Дня 7/2/76 в Торонто в рамках 10-ої Пленарної Сесії Секретаріату СКВУ відбулася сесія РСК. На цій сесії обрано нову управу РСК в складі: голова - д-р Богдан Стебельський, секретар - мгр. Люба Прус, касир - д-р Ірина Шумська-Мороз, організаційний референт - Володимир Довганьк. Члени Ради: д-р Павло Маценко (РСК - КУК), Юліан Ревай (РСК - УККА), Іван Чарнецький (РСК - Аргентина), Михайло Черешньовський (образотворче мистецтво - ОМУА-УСОМ), Володимир Довганьк (Об'єднання Мистців Української Сцени), д-р Микола Степаненко (Українсько-Американська Асоціація Університетських Професорів), Леонід Полтава (Асоціація Діячів Української Культури), мгр. Адам Антонович (Український Літературний Фонд ім. Івана Франка), Ольга Мак (Об'єднання Працівників Дитячої і Молодечої Літератури), Дарія Каранович (Світове Об'єднання Українських Професійних Музик), Григорій Венке (Українська Музична Фундація), мгр. Остап Тарнавський (Об'єднання Українських Письменників в Еміграції "Слово"), мгр. Іван Кобаса - референт для справ бібліотекарства, ред. Лідія Бурачинська - референт для прикладного мистецтва, Маріян Борачок - референт для справ музейництва, Олена Глібович - референт естрадного мистецтва, д-р Ірина Шумська-Мороз - референт для справ мистецьких галерій, Омелян Теліжин - референт для справ радіо, телебачення і фільму. В склад Контрольної Комісії увійшли: Володимир Гаврилюк, інж. Леоніда Вертипорох і Маріян Борачок.

Референтів добирає Президія Ради для тих ділянок культури, що не мають ані крайового, ані світового завершення організаційного.

Від часу обрання нової РСК і покликання нових референтів та представників світового виміру організацій ділянок української культури минуло два і пів року часу.

За той час Президія Управи стояла в постійному зв'язку зі складовими організаціями, їх представниками і референтами. Заведено течки на листування з ними. Крім переписок (понад двісті писем річно), відбулися персональні зустрічі голови з представниками складових організацій і з референтами, в яких, крім звітувань, обговорено план праці.

Найкраща співпраця була налагоджена з РСК при КУК. Голова брав участь у конференціях КУК для справ культури. Читав доповіді з проблем культури і був інформований постійно звітами про діяльність РСК при КУК. Голова відбув подорож до країн Південної Америки, відвідав культурних діячів Аргентини, Парагваю та Бразилії. Мав персональну зустріч з головою РСК в Аргентині, Іваном Чарнецьким.

РСК вислала два комунікати в справі поїздки ансамблів пісні і танку "Чайка" з Гамільтону до Європи і в справі ансамблів "Гомін" і "Орлик" з Великої Британії, їх турне до Північної Америки. Акція культурної виміни українських ансамблів має свою традицію і добрі висліді для збереження культурного розвитку українців у діаспорі.

5/4/76 голова РСК видав заклик до крайових центральних репрезентаціях провести маніфестації з нагоди 100-річчя Емського указу, яким цар Олександр II заборонив друкування будь-яких видань українською мовою. 26/6/76 у Бад Емсі заходами РСК та ЦШУЕН замуровано пропам'ятну таблицю в стіну будинку, в якому підписано указ. Нанес на таблиці такий: "На цьому місці підписав російський цар Олександр II 30 травня 1876 р. "Емський указ", який забороняв вживання української мови, загрожуючи покаранням. На знак живучости своєї культури, українська спільнота вставляє цей символ перестороги. Бад Емс, 1976. Світовий Конгрес Вільних Українців".

В часі каденції останніх двох років продовжувано традицію надавання почесних грамот за культурну працю діячам української культури. В Торонто з ініціативи Комітету Українок Канади в Році Української Жінки (1975) був поставлений пам'ятник Лесі Українці. Головна заслуга ініціаторки і голови комітету будови пам'ятника інж. Леоніди Вертипорох, яку нагороджено почесною грамотою в 1976 р.

За культурну працю в Австралії (створення катедри українознавства) на пропозицію професорів: д-ра М. Степаненка і д-ра Я. Рудницького надано почесну грамоту Степанові Балкові в 1978 р.

РСК стимулює першочергові видання праць з ділянки української культури. Старанням голови доведено до умови поміж автором "Історії українського мистецтва" Іваном Кейваном та Канадсько-Українською Мистецькою Фундацією, на підставі якої перший том її готується до друку.

За ініціативою п-ні Олени Глібович та при допомозі Провінційної Ради КУК Онтаріо зорганізовано три курси для диригентів хорів ЗСА і Канади. Перші два курси відбулися в Анкастер, третій - у Торонто (в останньому взяли участь 37 диригентів, переважно молодих). Викладачами були д-р Мирослав Антонович (Голляндія), проф. Богдан Кушнір (ЗСА), проф. Оранський (ЗСА) і маестро Володимир Колесник (Канада). На кожному курсі морально підтримували працю п-ні Глібович голова РСК, д-р Б. Стебельський, і заступник президента СКВУ, М. Плав'юк, беручи участь у виступах курсантів.

Впродовж останніх двох з половиною років референти окремих ділянок мистецтва, неохоплених організаційними товариствами і установами, переводили реєстрацію інституцій, осередків праці й окремих осіб, що працюють у різних ділянках культури.

Голова РСК при СКВУ був у контакті з головою КВОР у Канаді і СКВОР. Був запрошений на конференції учителів та читав доповіді на тему програм предмету української культури на курсах українознавства.

Голова працював над темою "Українська культура в Україні та в країнах поселення", але не встиг її видати друком.

д-р Богдан Стебельський, в.р.
голова Ради для справ Культури

Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада

У днях 30/10-1/11/73 у зв'язку з II Конгресом СКВУ відбувся Пленум СКВОР, на якому обрано управу в такому складі: голова - д-р Едвард Жарський (зрезигнував у 1977 р.), заступник голови і зв'язковий СКВОР з Президією Секретаріату СКВУ - о. прот. Тимофій Міненко, інші заступники голови - кожночасні представники Великої Британії, Німеччини, Аргентини й Австралії, секретар - дир. Степан Стецик, скарбник - інсп. Іван Боднарчук, дошкілля - мгр. Ірина Пеленська, школи - Кость Мельник та інж. Данило Березовський, громадський сектор - мгр. Ярослав Рак, члени - інсп. Юлія Назаревич, Антоніна Горохович і Н. Когуська, Контрольна Комісія - проф. Яків Козловський, інж. М. Лаврин, д-р Богдан Марченко.

Дня 6/4/74 відбуто нараду представників СКВОР з Президією Секретаріату СКВУ, на якій рішено, що при Секретаріаті СКВУ діятиме Осередок СКВОР, а також Шкільна Референтура з Організаційними та Педагогічними Секторами. На цьому засіданні теж продискутовано план праці СКВОР на 1974 р.

З причини нестачі фондів, більша частина запропонованого плану праці не могла бути виконана. Найважливішим досягненням СКВОР у цьому періоді було скликання Педагогічної Конференції в Детройті 12-13/4/75, за старанням Шкільної Референтури. У конференції взяло участь прибіл. 100 педагогів ЗСА й Канади. Під час конференції продискутовано проблематику дев'яти комісій, обрано їх голів, та винесено рекомендації. Головами комісій призначено таких осіб: Комісія Дошкілля - мгр. Ірина Пеленська, Комісія Початкових Клас - Дарія Бродгед, Комісія Української Мови - Олександра Кисілевська-Трач, Комісія Української Літератури - д-р Євген Федоренко, Комісія Історії України - мгр. Василь Верига, Комісія Географії України - д-р Роман Дразньовський, Комісія Української Культури - о. прот. Тимофій Міненко, Комісія для Навчання Української Мови Іншомовних - Дарія Дяковська, Комісія Вишколу Вчительських Кадрів - Олена Лісківська.

Педагогічний Сектор Шкільної Референтури оформлено як Педагогічний Осередок СКВОР. Провід Педагогічного Осередку обрано в такому складі: голова - д-р Роман Дражньовський, 1-ший заступник голови - Антоніна Горохович, 2-гий заступник голови - Фалина Любинецька-Кульчицька, члени - о. прот. Тимофій Міненко, д-р Борислав Білаш, д-р Юрій Бобровський, Іванна Кучер, Юрій Любинецький, д-р Рома Франко.

Матеріали Детройтської Конференції помножено та розіслано 2/11/76 з бюро СКВУ до всіх крайових центральних репрезентацій.

Листом від 6/6/77 Управа СКВОР призначила своїм постійним працівником у бюро СКВУ проф. Якова Козловського, який представив свій план праці. Однак, проф. Козловський зрезигнував з цього становища в 1977 р.

Літом 1977 р. появилася номер "Вісника СКВУ" з рідношкільною тематикою за редакцією Костя Мельника та Фалини Любинецької-Кульчицької.

Звіт секретаря Педагогічного Осередку СКВОР за час від 1/5/76 до 1/5/78

Сучасний секретар перебрав обов'язки 1/5/76. Від того часу нав'язав кореспонденційні зв'язки з центральними українського шкільництва (або, якщо таких немає, з поодинокими діячами шкільними) в наступних країнах: Австралія, Англія, Аргентина, Бельгія, ЗСА, Канада, Німеччина, Франція.

В Канаді, де українське шкільництво досить різко розділене на дві групи - вчителі в державних школах і вчителі у рідних школах - секретар нав'язав зв'язки з багатьма (хоч не всіма) діячами в обох групах.

Ці зв'язки мають на меті обмін інформацій та обмін навчальних матеріалів. І так, наприклад, коли в Альберті (Канада) появилися нові підручники для нижчих клас, на бажання поодиноких централей секретар з рамени СКВУ вислав комплет тих підручників до Бельгії і Франції. Плянується вислати їх теж до Австралії і, в міру потреби, до інших країн.

Вліті 1977 р. за ініціативою Педагогічного Осередку відбулися дві учительські конференції в Європі - у Мюнхені

(23/7/77) та в Лестері, Англія (30/7/77). Голова Педагогічного Осередку, д-р Роман Дrajньовський, взяв участь у мюнхенській конференції, а секретар, д-р Роман Трач, взяв участь в обидвох конференціях. Одним із вислідів мюнхенської конференції було рішення організувати українську гімназію в Європі, на зразок гімназій, що їх мають поляки, мадяри чи литовці. З цією метою засновано товариство "Українська Гімназія", яке вже почало збирати фонди на ту ціль.

Численні розмови та кореспонденція з діячами шкільництва в різних країнах довели секретаря до переконання, що існує потреба одного репрезентативного журналу для українських учителів в усіх країнах нашого поселення. В цьому напрямку секретар вклав дуже багато праці і кореспонденції, телефонні розмови, поїздки до шкільних осередків в Канаді і ЗСА, особисті зустрічі і конференції.

Покищо ця справа не є розв'язана позитивно, з наступних причин: СКВОР не має досить грошей, щоб фінансувати такий журнал, а зусилля знайти фінанси на ту ціль з інших джерел в Америці і Канаді покищо не увінчалися успіхом. Нова управа Шкільної Ради УККА виявила готовість співпрацювати фінансово і редакційно у виданні такого журналу, під умовою, що Канадські Шкільні Ради теж зобов'язуться підтримати його фінансово і редакційно. На жаль, покищо це не здійснилося, з різних причин. Праця в тому напрямку ведеться даліше.

д-р Роман Трач, в.р.
секретар Педагогічного Осередку

Америка, та експериментальні можливості ЗУАНК на міжнародному форумі. Також обрано добу
д-р Володимир Галак, заступник
секретар - Іван Коритко, член - мгр. Євген Лосинський,
інші члени - Михайло Захарчук (Англія), д-р Ярослав Гнєдєвич
(Німеччина), Софія Валрик (Австралія), інж. Катерина Муранко
(Аргентина), Ольга Горачук (Бразилія), представник ЗУАНК -
мгр. Остап Тарнавський, представник УЗІ - до завідувачки
управою УЗІ, представниця ОБУХО - Зарина Нікітська, Контрольна
Комісія: голова - ред. Іван Недрик, заступник голови -
д-р Олександр Білик, секретар - мгр. Оксана Гентало,
член - д-р Святослав Бостун (Англія) заступник - інж. Іван Спіра.

Світова Рада Суспільної Служби

Екзекутива Ради Суспільної Служби уконституювалася в 1971 р. в такому складі: голова - д-р Володимир Галан, заступники голови - мгр. Ольга Даниляк, інж. Степан Пушкар, д-р Марія Квітковська, секретар - Іван Поритко, скарбник - бл. п. С. Спринський, представник ЗУАДК - мгр. Остап Тарнавський, представник УМХС - Василь Волицький, представниця СФУЖО - Євгенія Янківська, члени - д-р Ярослав Гинелевич (Німеччина), інж. Катерина Мурашко (Аргентина), Володимир Ухач (Канада), Ольга Горачук (Бразилія), Софія Ваврик (Австралія) та Михайло Захарчук (Англія), Контрольна Комісія: голова - ред. Іван Кедрин та 7 членів.

Тому, що на II Конгресі СКВУ не відбувся з'їзд СРСС, Рада відбула його 12/10/74 у Філадельфії. На з'їзді були заступлені осередки суспільної служби на теренах ЗСА, Англії й Австралії. З огляду на те, що 12/10/74 починався XII Конгрес Українців Канади, представники Суспільної Служби Українців Канади не могли взяти участі в з'їзді. Намагання Президії Секретаріату СКВУ переконати Екзекутиву СРСС відкласти реченець з'їзду виявилися безуспішними. На з'їзді теж не були заступлені осередки суспільної служби в Німеччині й Бразилії.

На цьому з'їзді продискутовано координацію діяльності осередків суспільної служби в країнах поселення, переселення українців з Південної Америки і Східної Європи до Північної Америки, та використання можливостей ЗУАДК на міжнародньому форумі. Також обрано нову Екзекутиву СРСС у складі: голова - д-р Володимир Галан, заступник голови - д-р Теодосія Савицька, секретар - Іван Поритко, член - мгр. Євген Лозинський, інші члени - Михайло Захарчук (Англія), д-р Ярослав Гинелевич (Німеччина), Софія Ваврик (Австралія), інж. Катерина Мурашко (Аргентина), Ольга Горачук (Бразилія), представник ЗУАДК - мгр. Остап Тарнавський, представник УЗХ - до затвердження управою УЗХ, представниця СФУЖО - Євгенія Янківська, Контрольна Комісія: голова - ред. Іван Кедрин, заступник голови - д-р Олександр Білик, секретар - мгр. Оксана Генгало, член - д-р Святомир Фостун (Англія), заступник - інж. Іван Скіра.

Після цього з'їзду йшли дальші намагання Президії Секретаріату СКВУ скоординувати діяльність СРСС та ССУК і інших осередків суспільної служби. Ця справа стала предметом обширної переписки й була обговорена на численних засіданнях Президії та на Пленарних Сесіях. Дня 9/3/76 відбулася зустріч представників Президії з Екзекутивою ЗУАДК у цій справі. ЗУАДК пропонував у листах від 29/3/76 і 3/4/76 сконсолідувати всю діяльність на відтинку суспільної служби у вільному світі під своїм керівництвом та поширити свій склад на всі терени українського поселення.

Щоб остаточно полагодити справу структури СРСС, Президія намагалася скликати нараду представників агенцій суспільної служби з усіх теренів. У днях 19-20/11/76 відбуто в Торонто спільну нараду представників ЗУАДК і ССУК, на якій постановлено налагодити тісну співпрацю обидвох установ, зокрема щодо збірки фондів на допомогу українським політичним в'язням (таку збірку проведено в січні 1977 р.) та утримання представництв в Європі, щоб ладнати еміграційні справи.

Під час 11-ої Пленарної Сесії Секретаріату СКВУ відбулася Сесія СРСС, на якій винесено такі постанови:

- а) СРСС СКВУ задержує "статус кво" до III Конгресу СКВУ.
- б) Президія Ради покличе до праці Координаційну Комісію Допомоги при СРСС, якої провід має свій осідок у Торонто, а в склад її увійдуть також представники центральних харитативних установ інших країн.
- в) Завдання цієї Комісії є:
 - 1) координувати допомогу Україні,
 - 2) спонукувати й унапрямувати збіркові акції в країнах: ЗСА, Канада, Англія й Австралія, для допомоги політичним в'язням і їхнім родинам, як також переселеним українцям,
 - 3) скоординувати й оживити допомогу Південної Америки,
 - 4) удержувати переселенчі представництва в Європі з тим, що під цю пору представництво в Мюнхені удержує ЗУАДК, а представництво у Відні - ССУК, філія Торонто,
 - 5) поширити Президію СРСС згідно з її правильником на інші країни, які ще не є заступлені в Раді,

- 6) Президія СРСС підготує і скличе 3'їзд Ради в рамках III Конгресу СКВУ.

На засіданні Президії Секретаріату СКВУ 25/11/77 рішено нав'язати контакт з тими теренами, де не діє референтура суспільної служби та розпочати діяльність. У тій цілі 1/5/78 розіслано інформативний листок СРСС до крайових організацій-членів СКВУ, щоб зібрати відповідні інформації про дотеперішню діяльність на цьому відтинку.

Дня 5/7/78 умер дотеперішній голова СРСС, д-р Володимир Галан.

Заходами ССУК опрацьовано програму та пропозиції резолюцій 3'їзду СРСС, який відбудеться у зв'язку з III Конгресом СКВУ й розіслано їх 17/7/78 до всіх організацій-членів СКВУ.

Світова Рада Українських Комбатантських Організацій

СРУКО відбула нараду 8/12/73 для унапрявлення своєї дальшої діяльності й рішила продовжувати її в чотирьох комісіях: Комісія плекання визвольної боротьби і вояцьких традицій, Комісія видавничо-публіцистична, Комісія суспільної служби комбатантів та Комісія архівально-музейна. Екзекутиву Ради очолили: голова - д-р Володимир Галан, заступник голови - д-р Мирослав Малецький, секретар - Іван Поритко, члени - Богдан Яхно та Роман Дебрицький.

У листуванні в 1974 р., Екзекутива Ради з'ясувала Президії Секретаріату СКВУ, що найважливішим своїм завданням уважає забезпечити відповідне приміщення для архівальних матеріалів з визвольної боротьби, зокрема архів Братства Українських Січових Стрільців, який переховувався в невідповідних для цього будинках у Нью Йорку. Тому, що Президія не диспонувала потрібними фондами для цієї цілі, не могла допомогти СРУКО в цій справі.

Дня 5/7/78 умер дотеперішній голова СРУКО, д-р Володимир Галан.

Українська Світова Кооперативна Рада

Українська Світова Кооперативна Рада, створена на Першій Світовій Конференції Українських Кооператорів дня 31/10/73 у Торонто, є членом СКВУ та брала участь через свого представника, звичайно голови або його заступника, у Пленарних Сесіях Секретаріату СКВУ.

Президія УСКР діяла в такому складі: голова - Василь Ситник (Торонто), 1-ий заступник - Андрій Качор (Вінніпег), 2-ий заступник - Омелян Пleshкевич (Чикаго), секретар - Іван Лещинин (Торонто), скарбник - Василь Куций (Торонто), та п'ять членів, представників п'яти країн, де діють українські кооперативи, згл. кооперативні підприємства: Павло Кіт (Торонто), Дмитро Григорчук (Чикаго), Петро Цимбалістий (Лондон), Юрій Іваник (Буенос Айрес), Степан Лисенко (Мельборн). Контрольна Комісія: голова - Володимир Кліш (Торонто), члени - Лев Футала (Йонкерс) та Іван Шкварчук (Вінніпег).

Стислу Президію УСКР творили: голова, оба заступники, секретар і скарбник. Вони відбували свої регулярні засідання і були у постійному контакті з крайовими центрами українських кооператив: ЗСА, Австралії, Аргентини, Англії і Канади.

Подаємо стан української кооперації у згаданих країнах за даними з 31/12/77:

Австралія

У Мельборні, в днях 25-26/1/76, відбувся перший кооперативний з'їзд Австралії, на якому створено крайову українську кооперативну централю п.н. Рада Українських Кооператив Австралії (РУКА) з осідком у Мельборні. Централь ця об'єднує 7 українських кооператив: три у Мельборні, дві у Сіднею, одна в Аделайді та одна у Перт, зорганізована щойно в 1977 р.

Найсильнішими з них - це всі три кооперативи у Мельборні: кредитова кооператива "Дністер", будівельна кооператива "Одеса" і торговельна кооператива "Поступ". Всі вони тісно співпрацюють і ведуть перед в українському кооперативному русі в Австралії, нараховуючи понад 3,000 членів та маючи понад 10 міл. оборотного капіталу.

Гарно також розвивається кредитова кооператива "Карпати" в Сіднею, яка за шість років існування нараховує понад 1,130 членів та господарить близько 3 мільйонів дол. оборотового майна. Має три філії.

Кредитова кооператива "Наша Майбутність", а від минулого року під новою назвою "Говерля" в Аделаїді, останніми роками посилила свою діяльність, нараховує бл. 500 членів та добігає до першого мільйона дол. оборотового майна.

Слабою, хоч найстаршою існуванням, являється кредитова кооператива "Дніпро" (колишня "Будучність") у Сіднею, яка має всього кількадесят тисяч дол. майна та невелику кількість членів.

Великі надії на розвиток має недавно заснована кредитова кооператива "Калина" у Перт, маючи там досвідчених кооператорів, які належно розгорнуть її діяльність.

У Мельборні, у 1975 р. кредитова кооператива "Дністер" почала видавати журнал господарсько-кооперативної і громадської думки в Австралії п.н. "Кооперативне Слово".

Англія

Тут діє скоординована група чотирьох торговельних підприємств, об'єднана спільною ціллю, п.н. "Нова Фортуна", кооперативна спілка з обмеженою порукою.

"Нова Фортуна" об'єднує такі підприємства:

1. "Фрегата" - с-ка з обм. порукою в Лондоні. Це імпортова і гуртова продаж споживчих товарів.
2. "Бравнджонс" - с-ка з обм. порукою в Лондоні. Займається експортом та імпортом текстильних товарів. Має ряд представництв в Європі і за океаном.
3. Пекарня "Нова Фортуна" в Олдгам. Продукція і продаж пекарських виробів.
4. "Нова Фортуна" - гуртівня в Олдгам. Гуртова продаж споживчих товарів. Діє Відділ "Продаж-за-готівку".

"Нова Фортуна" як цілість нараховує 628 членів-уділовців та обертає капіталом понад три мільйони дол. за станом 31/1/78.

Аргентина

Від травня 1975 р. існує Крайова Кооперативна Рада в Аргентині (ККРА) з осідком у Буенос Айрес. Об'єднує три кооперативи:

1. Кредитова кооператива "Відродження" від 1951 р. у Буенос Айрес, з двома великими філіями в Сан Бернардо, пров. Чако та в Обера, пров. Місіонес, й одною збірковою станцією у Мендоза. Має понад 6,500 членів та бл. 1 біл. пезів оборотового капіталу. Ця найбільша українська кредитова кооператива працює успішно в часи величезної домашньої фінансової кризи й девалюації гроша і здобула авторитетне місце у фінансовому ресорті столиці Аргентини.

2. Кредитова кооператива "Фортуна" при Товаристві "Просвіта" у Буенос Айрес. Нараховує понад 930 членів та бл. 60 міль. пезів оборотового майна.

3. Кредитова кооператива "Тризуб" при Українській Православній Церкві в Буенос Айрес. Досить обмежена її діяльність і тому не може належно розвиватися. Нараховує бл. 100 членів та бл. 2.5 міль. пезів майна.

19/7/74 відбуто спільну кооперативну нараду, на якій, за ініціативою Юрія Іваника, члена Президії УСКР, обговорювано справу створення кооперативної централі в Аргентині та рішено звернутися до Президії УСКР про взори статутів кооперативних централей інших країн, де такі централі вже від довшого часу існують і діють. У висліді, в травні 1975 р. відбуто другі наради існуючих кредитових кооператив у Буенос Айрес, на яких створено Крайову Кооперативну Раду в Аргентині, з осідком у Буенос Айрес, що її очолив визначний кооперативний діяч і організатор дир. Богдан Яхно.

ЗСА

Тут існує від 31/3/57 кооперативна централа п.н. Товариство Українських Кооператорів (ТУК), яку назву змінено 8/6/74 на Централа Українських Кооператив Америки (ЦУКА). Відбуває свої з'їзди що два роки. Останній з'їзд відбувся 24-25/6/78 у Нью Йорку.

На 31/12/77 ЦУКА об'єднує 30 українських кооператив, у більшості кредитових, у 13 стейтах: Нью Йорк - 6 (понад 11,000 членів), Іліной - 1 (6,409 чл.), Мічіген - 2 (6,023 чл.), Нью Джерсі - 6 (6,040 чл.), Пенсильвенія - 4 (2,920 чл.), Огайо - 4 (2,500 чл.), та по одній у таких 7 стейтах: Арізона - Фенікс, Вісконсин - Мілвокі, Конектикат - Гартфорд, Мериленд - Балтимор, Масачусетс - Бостон, Мінесота - Мінеаполіс і Флорида - Маямі. Всі разом нараховують 37,500 членів та господарять майном бл. 111 міл. дол.

Канада

Від 10/10/71 існує тут Українська Кооперативна Рада Канади (УКРК) з осідком у Торонто. Відбуває свої з'їзди що три роки. Останній з'їзд відбувся у жовтні 1977 р. у Вінніпезі.

УКРК об'єднує 39 кредитових кооператив у п'яťох провінціях: Онтаріо - 23, в тому Торонто - 11, Судбури - 3, Гамільтон і Ошава - по 2, та по одній у Віндзорі, Лондоні, Оттаві, Сент Кетеринс і Тандер Бей; Квебек - 3 у Монтреалі; Манітоба - 9; Саскачеван - 2, Саскатун і Реджайна; Альберта - 2, Едмонтон і Калгарі.

Усі разом нараховують бл. 44,000 чл. та господарять понад 160 міл. дол. майна. УКРК видає свій кварталник п.н. "Координатор", що досі появился у 20 числах.

На кінець подаємо зіставлення про стан української кооперації у вільному світі на день 31/12/77:

	кількість		оборотовий
	кооператив	членів	капітал
Канада (УКРК)	39	43,781	160,177,119
ЗСА (ЦУКА)	30	37,493	110,847,709
Австралія (РУКА)	7	5,218	13,634,088
Аргентина (ККРА)	3	7,550	3,650,000
Англія ("Нова Фортуна")	4	628	3,067,500
Разом	83	94,670	291,376,416

За Президію УСКР:

Василь Ситник, в.р.
голова

Іван Лещинин, в.р.
секретар

III. ФІНАНСИ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

A. Методи фінансування діяльності Президії Секретаріату СКВУ

Фінансово-бюджетова Комісія II Конгресу СКВУ подала такі рекомендації щодо фінансування діяльності Президії Секретаріату СКВУ, які були схвалені Конгресом:

а) Встановити висоту членської вкладки для кожної категорії членства СКВУ, як от для крайових репрезентацій, міжкрайових надбудов крайових організацій, крайових організацій і т.п. Почуваємося до обов'язку пригадати постанови статуту СКВУ в цій справі;

б) Розглянути шляхи здобуття дотацій на потреби СКВУ від окремих осіб, підприємств, організацій тощо, як також шукати шляхів здобути фінансові засоби з добровільних датків тощо, безпосередньо від громадян, які підтримують СКВУ;

в) Розглянути реальні можливості створення постійного фонду СКВУ, в сумі кількох мільйонів доларів, з інвестиційних прибутків якого можна було б у майбутньому фінансувати бодай частинно діяльність СКВУ.

Впродовж звітового часу, Президія намагалася використати всі ці засоби, щоб зібрати фонди на свою діяльність.

Членські внески

На ширшому засіданні Президії Секретаріату СКВУ 4/5/74 встановлено щорічні членські внески в сумі 1,000.00 дол. для крайових централей українських організацій та 500.00 дол. для міжкрайових надбудов. Невдовзі виявилось, що ці квоти надто високі для членських організацій; на 9-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ встановлено щорічний внесок у сумі 250.00 дол. для всіх членських організацій. Ця квота залишилася в силі до кінця каденції. Її обнижено для деяких організацій, яким і ця сума була непосильною.

Діяльність Фінансової Комісії

Добровільні датки українських громадян були головним джерелом прибутків Президії Секретаріату СКВУ впродовж звітового часу: На збіркову акцію призначено щороку один місяць - у 1974 р. місяць листопад, а в чергових роках місяць травень. Завданням щорічного "Місяця СКВУ" було: заманіфестувати єдність української спільноти у вільному світі та її солідарність з нескореною Україною; посилити акцію оборони переслідуваних в ССРСР українців на міжнародньому форумі; популяризувати СКВУ як найвищу світову громадську координаційну централю нашої української спільноти у вільному світі та зміцнити фінансову базу її дії.

Для координації збіркової акції у всіх країнах поселення покликано в липні 1974 р. спеціальну комісію, а в лютому 1975 р. оформлено Фінансову Комісію, яку очолив д-р М. Кушпета. Хоч Фінансова Комісія обстоювала становище, що збірка повинна бути централізована, на ділі приходилося її проводити за допомогою крайових центральних репрезентацій. Фінансова Комісія виготовляла відповідні пропагандивні матеріали - брошурки, афіші, летючки, збіркові листи, ленточки, кліші для преси - та розсилала їх на всі доступні адреси українського духовенства та організацій-членів СКВУ для використання. Щороку в місяці травні в українських церквах країн поселення відбувалися молебні в наміренні українського народу та переслідуваної Української Церкви; з цієї нагоди теж проводилися збірки на фонд СКВУ. Українські Церкви і деякі крайові центральні репрезентації видавали звернення, закликаючи українську спільноту на своєму терені жертвувати на потреби СКВУ.

Щорічна збірка була особливо успішною на терені Канади через те, що Фінансова Комісія тісно співпрацювала з Українськими Церквами і з КУК; співпраця з Українською Православною Церквою в ЗСА теж дала добрі висліди. Екзекутива УККА вважала, проте, що всі контакти з Українськими Церквами на терені ЗСА повинні відбуватися за її посередництвом. Президія достосувалася до цієї вимоги, але вважає, з огляду на канадський досвід, що безпосередній контакт з Українськими Церквами забезпечив би краще проведення Травневої Акції.

Листопадова і Травнева Акції були найбільшим джерелом щорічних прибутків: на загальний прихід за період 1974-78 рр., який становив 379,570.24 дол., ці акції принесли 106,449.06 дол. (прибл. 35 відс.)

Також організовано збіркову акцію на основі декларацій. Фінансова Комісія висилала декларації на всі доступні їй адреси з кожним номером "Вісника СКВУ", як також у зв'язку з Травневою Акцією, намагаючись забезпечити фонди для діяльності Президії на довший реченець. Для тих, що декларували більші суми, встановлено три категорії: меценат - 1,000.00 дол. або більше, фундатор - 800.00 дол. і більше, добродій - 400 дол. і вище. Відповідно до цього приготовано грамоти для висилки цим жертводавцям з нагоди III Конгресу СКВУ.

Всі жертводавці на теренах ЗСА і Канади, які вплачували 25.00 дол. або більше на фонд СКВУ в даному році, одержували від УККА і КУК спеціальні посвідки, які дозволяли їм відтягати цю суму від свого доходного податку. Одержані датки проголошено в поодиноких номерах "Вісника СКВУ", а загальний список усіх датків приготовано для публікації у зв'язку з III Конгресом СКВУ.

Окремо Фінансова Комісія зверталася до українських кредитових кооперативів, закликаючи їх вплачувати більші суми на фонд СКВУ.

В загальному слід ствердити, що відгук на фінансову акцію СКВУ був різний: на терені Канади, збірка завжди переходила фінансові зобов'язання КУК; вона проходила слабше в ЗСА і набагато слабше в інших країнах.

Фонд СКВУ

Виконуючи постанову II Конгресу СКВУ, Президія робила старання скликати в 1974 р. конференцію для обговорення справи постійного фонду СКВУ. Відповідного листа вислано 20/3/74 до представників Українських Церков, крайових центральних репрезентацій, братських союзів та УСКР.

Хоч конференції не вдалося скликати, опрацьовано докладний проєкт фонду, який мав бути легально оформлений у країнах поселення, щоб жертводавці могли відтягати свої датки від доходного податку. Цей проєкт, продискутований на 10-ій

Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ, не був схвалений сесією. Фінансова Комісія теж пропонувала зібрати 250-500,000.00 дол. щороку на фонд СКВУ, але і ця пропозиція не була одобрена. Головною причиною відкинення проєктів було те, що, як твердили представники УККА і КУК, встановлення такого фонду суперечило б існуючим домовленням між цими установами та урядами ЗСА й Канади щодо пільг для жертводавців.

Б. Бюджет Президії Секретаріату СКВУ за 1974-78 рр.

Фінансово-бюджетова Комісія II Конгресу СКВУ схвалила такий бюджет на діяльність Президії Секретаріату СКВУ на 1974 р.:

1. Залишка готівки з II Конгресу СКВУ 25,000.00

2. До каси СКВУ повинні влатити

в 1974 р.:

УККА (ЗСА)	44 відс.	33,000.00	
КУК (Канада)	33 відс.	24,750.00	
КОУГЦУ (Європа)	10 відс.	7,700.00	
СУОА (Австралія)	7 відс.	5,250.00	
УЦР (Аргентина)	3 відс.	2,250.00	
УБКК (Бразилія)	2 відс.	1,500.00	
УТВ (Венесуеля)	1 відс.	750.00	75,000.00
		<u>Разом</u>	<u>100,000.00</u>

На ширшому засіданні Президії Секретаріату СКВУ 4/5/74 зменшено влати крайових центральних репрезентацій та встановлено членські внески для організацій-членів СКВУ за таким ключем: а) крайові центральні репрезентації разом 30,000.00 дол.: УККА - 13,200.00 дол., КУК - 10,000.00 дол., СУОА - 3,000.00 дол., КОУГЦУ - 2,100.00 дол., УЦР - 900.00 дол., УБКК - 500.00 дол., УТВ - 300.00 дол.; б) крайові центральні українських організацій і установ по 1,000.00 дол.; в) міжкрайові надбудови українських крайових організацій і установ по 500.00 дол., разом 75,000.00 дол.

З схваленої бюджетової суми Президія одержала в 1974 р. 47,165.84 дол., а видала 56,260.68 дол., залишаючи дефіцит у сумі 9,094.84 дол. (Докладний рахунок прибутків і витрат за кожний рік цієї каденції поданий на стор. 81-86.)

На 1975 р. Президія запропонувала 9-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ бюджет на загальну суму 115,000.00 дол., з якого крайові центральні репрезентації повинні були вплатити 70 відс. за таким розподілом: УККА - 44 відс., КУК - 33 відс., КОУГЦУ - 10 відс., СУОА - 7 відс., УЦР - 3 відс., УБКК - 2 відс., УГВ - 1 відс., а 30 відс. бюджету повинні були вплатити міжкрайові надбудови (34) - по 500.00 дол. та крайові центральні (105) - по 250.00 дол. Решта бюджетової суми мала бути покрита відсотками з пропонованої Фундації СКВУ.

Пленарна Сесія не прийняла цього проєкту й схвалила такі внески від крайових центральних репрезентацій: УККА - 15,000.00 дол., КУК - 10,000.00 дол., КОУГЦУ - 3,250.00 дол., інші репрезентації - суми до устійнення з Президією. Ця група вplat повинна була дати суму прибрл. 32,000.00 дол. Організацій-члени СКВУ повинні були вплатити по 250.00 дол. у 1975 р.

На своїх засіданнях після Пленарної Сесії Президія рішила, що її діяльність у 1975 р. вимагатиме прибрл. 115,000.00 дол. за таким розподілом: бюро СКВУ в Торонто - 35,000.00 дол., Інформаційна Служба - 30,000.00 дол., нью-йоркське бюро - 25,000.00 дол., Комісії і Ради - 25,000.00 дол. Президія сподівалася одержати цю суму з схвалених бюджетових надходжень та з датків українського громадянства.

У 1975 р. прибутки Президії становили 90,097.06 дол., а видатки 91,409.41 дол., залишаючи дефіцит у сумі 1,312.35 дол.

На 1976 р. Президія запропонувала 10-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ бюджет на загальну суму 125,000.00 дол.

Бюджетові вplати повинні були надійти з трьох джерел:

а) вplати крайових центральних репрезентацій за таким розподілом: УККА - 3,000.00 дол., КУК - 2,000.00 дол., КОУГЦУ - 1,000.00 дол., СУОА - 1,000.00 дол., Аргентина - 500.00 дол., Бразилія - 400.00 дол., Венесуела - 100.00 дол., разом 8,000.00 дол.,

б) вplати міжкрайових надбудов та крайових організацій (по 250.00 дол.), разом 17,000.00 дол., в) сподівані датки української громади в країнах поселення за таким розподілом:

ЗСА - 50,000.00 дол., Канада - 40,000.00 дол., Австралія - 5,000.00 дол., Європа - 3,000.00 дол., Аргентина - 800.00 дол.,

Бразилія - 700.00 дол., Венесуела - 500.00 дол., разом 100,000.00 дол.

У проєкті Президії передбачено такі видатки: бюро СКВУ в Торонто - 40,000.00 дол., нью-йоркське бюро - 33,000.00 дол., Комісія Прав Людини - 20,000.00 дол., Інформаційна Служба - 20,000.00 дол., Ради і Комісії - 5,000.00 дол., Пленарна Сесія - 5,000.00 дол., різне - 2,000.00 дол.; разом 125,000.00 дол.

На 10-ій Пленарній Сесії схвалено інший проєкт бюджету: рішено, що в 1976 р. крайові центральні репрезентації повинні вплатити до каси Президії такі суми (включно з датками, зібраними на їх теренах): УККА - 41,500.00 дол., КУК - 30,500.00 дол., СУОА - 5,000.00 дол., КОУГЦУ - 2,500.00 дол., УЦР, УВКК і УГВ - разом 500.00 дол.; усі врати разом: 80,000.00 дол.

У 1976 р. Президія одержала суму 99,922.75 дол., а видатки становили 120,312.43 дол., залишаючи дефіцит у сумі 20,389.68 дол.

На 1977 р. Президія запропонувала такий бюджет, який був схвалений 11-ою Пленарною Сесією Секретаріату СКВУ: прибутки: а) крайові центральні репрезентації (збірки, членські внески, пожертви): УККА - 55,000.00 дол., КУК - 41,250.00 дол., КОУГЦУ - 12,500.00 дол., СУОА - 8,750.00 дол., УЦР - 3,750.00 дол., УВКК - 2,500.00 дол., УГВ - 1,250.00 дол., разом 125,000.00 дол., б) прибутки з видань: "Вісник СКВУ": 15,000.00 дол., продаж книжок і брошур - 5,000.00 дол., разом 20,000.00 дол.; загальний прибуток: 145,000.00 дол. Передбачено такі видатки: бюро СКВУ в Торонто - 40,000.00 дол., нью-йоркське бюро - 25,000.00 дол., Ради і Комісії - 32,000.00 дол., інформації і публікації - 20,000.00 дол., кошти Травневої Акції - 8,000.00 дол., разом 125,000.00 дол.

У 1977 р. прибутки Президії становили 127,524.81 дол., а видатки становили 111,984.61 дол., залишаючи надвишку в сумі 15,540.20 дол.

На 12-ій Пленарній Сесії Секретаріату СКВУ пропонувався Президією бюджет на 1978 р. був схвалений. Прибутки передбачено з таких джерел: членські внески (134 організацій по 250.00 дол.) - 25,000.00 дол., Травнева Акція - 35,000.00 дол., загальні датки -

6,000.00 дол., збірки - 3,000.00 дол., "Вісник СКВУ" і публікації - 20,000.00 дол., інші прибутки - 1,000.00 дол., задовження - 20,000.00 дол., разом 110,000.00 дол.

Передбачено такі видатки: бюро СКВУ в Торонто - 40,000.00 дол., нью-Йоркське бюро - 25,000.00 дол., Ради і Комісії - 23,000.00 дол., інформації і публікації - 17,000.00 дол., кошти Травневої і інших акцій - 5,000.00 дол., організаційні кошти III Конгресу СКВУ - 15,000.00 дол., разом 110,000.00 дол.

У 1978 р. (до 30/6) прибутки Президії становили суму 47,182.39 дол., а видатки становили суму 47,872.24 дол., залишаючи дефіцит у сумі 689.85 дол.

Загальні прибутки за цілу каденцію становили суму 411,892.85 дол., а витрати становили суму 427,839.37 дол., залишаючи дефіцит у сумі 15,946.52 дол. Дефіцит був покритий з надвишки, яка залишилася після II Конгресу СКВУ.

Витрати

1. Члени за бюрове призначення		4,104.75
2. Канцелярське приладдя		3,739.60
3. Кошти роз'їздів: місцевих	1,293.45	
замісцевих	3,018.93	9,812.38
4. Кошти видання 2-ох номерів "Вісника"		7,830.32
5. Кошти акцій "Листопад" - місяць СКВУ		2,501.76
6. Телефонічні розмови		2,076.64
7. Оголошення в пресі і радіо		812.27
8. Поштові оплати		1,550.77
9. Банкові і чеківі оплати		475.08
10. Суспільні свідчення за службовців		586.59
11. Заробітна плата службовців		18,026.22
12. Допоміжна бюрова праця		919.40
13. Дотації:		
а) СКВУ	565.75	
б) Радіопрограма, Мадрид	250.00	
в) Рада для справ культури	1,000.00	
г) Канадсько-американська Фундація (за дослідний Інститут, Оттава)	1,000.00	2,815.85
14. Англійська брошура про СКВУ		702.00
15. Амортизація бюрового устаткування		1,107.00
Разом		56,260.68
Дефіцит		9,694.84

В. Рахунки прибутків і витрат за 1974-78 рр.

Рахунок прибутків і витрат
за час від 16-го лютого до 31-го грудня 1974 р.

Прибутки

1. Датки - загальні	6,078.70	
- інші	<u>2,660.00</u>	8,738.70
2. Дрібні збірки		458.15
3. Членські внески:		
а) УККА	10,200.00	
б) КУК	3,603.00	
в) СУОА	1,291.20	
г) УЦР	250.00	
г) інші члени	<u>5,212.25</u>	20,556.45
4. "Вісник СКВУ"		5,219.83
5. Акція "Листопад - місяць СКВУ"		7,469.45
6. Банкові відсотки з поточного konta	442.60	
" " з інвестиційного konta	<u>2,560.65</u>	3,003.25
7. Касове сальдо Президії 1-ої каденції		<u>1,720.01</u>
Разом		<u>47,165.84</u>

Витрати

1. Чинш за бюрове приміщення		4,104.75
2. Канцелярйне приладдя		3,739.65
3. Кошти роз'їздів: місцевих	1,293.45	
замісцевих	<u>8,013.93</u>	9,312.38
4. Кошти видання 2-ох номерів "Вісника"		7,830.32
5. Кошти акції "Листопад - місяць СКВУ"		2,501.76
6. Телефонічні розмови		2,076.64
7. Оголошення в пресі і радіо		512.27
8. Поштові оплати		1,550.77
9. Банкові і чекові оплати		475.08
10. Суспільні свідчення за службовців		586.59
11. Заробітна платня службовців		18,026.22
12. Допоміжна бюроа праця		919.40
13. Дотації:		
а) СКВОР	565.75	
б) Радіопрограма, Мадрид	250.00	
в) Рада для справ культури	1,000.00	
г) Шевченківська Фундація		
(на Дослідний Інститут, Оттава)	<u>1,000.00</u>	2,815.85
14. Англomовна брошура про СКВУ		702.00
15. Амортизація бюрового устаткування		<u>1,107.00</u>
Разом		<u>56,260.68</u>
Дефіцит		<u>9,094.84</u>

Рахунок прибутків і витрат за 1975 р.Прибутки

1. Датки - загальні		6,757.06
2. Дрібні збірки		1,599.60
3. Членські внески - загальні	10,726.65	
	КУК	7,000.00
	УККА	10,000.00
	СУОА	<u>5,860.58</u>
4. "Вісник СКВУ"		33,587.23
5. Збіркові акції		7,350.92
6. Банкові відсотки - загальні	252.22	37,336.29
- з інвестицій-		
ного конта	<u>2,517.74</u>	2,769.96
7. Продаж книжок		<u>696.00</u>
Разом		90,097.06

Витрати

1. Чинш за бюрове приміщення		2,893.02
2. Канцелярйне приладдя		4,937.35
3. Кошти роз'їздів: місцевих	807.44	
замісцевих	<u>2,831.26</u>	3,638.70
4. Кошти видання "Вісника СКВУ"		5,503.21
5. Кошти акцій		3,853.09
6. Телефонічні розмови		2,050.53
7. Оголошення в пресі і радіо		6,279.93
8. Поштові оплати		3,128.46
9. Банкові і чекові оплати		63.08
10. Суспільні свідчення за службовців		1,151.59
11. Заробітна платня службовців		30,478.58
12. Допоміжна бюрова праця		2,069.25
13. Дотації: СКВОР	713.21	
14. Шевченківська Фундація: на		
Дослідний Інститут (Оттава)	3,000.00	
15. Дослідний Інститут (Чикаго)	1,000.00	
16. Канадсько-Українська		
Іміграційна Служба	1,000.00	
17. Олімпійський Комітет	92.65	
18. Інші	<u>275.00</u>	6,080.86
19. Кошти друків		1,470.56
20. Переїзд на нове приміщення		150.00
21. Пленарна Сесія		3,577.06
22. Комісія Прав Людини		3,428.38
23. Бюро СКВУ в Нью Йорку		6,332.64
24. Комісове з збірок		2,881.75
25. Амортизація бюрового устаткування		<u>1,441.37</u>
Разом		91,409.41
Дефіцит		<u>1,312.35</u>

Рахунок прибутків і витрат за 1976 р.Прибутки

1. Датки - загальні	29,778.61
2. Дрібні збірки	5,743.01
3. Членські внески	26,504.70
4. "Вісник СКВУ"	6,732.73
5. Збіркові акції	8,683.09
6. Інші датки	10,765.10
7. Продаж книжок	402.15
8. Одержані відсотки і інші прибутки	<u>11,313.36</u>
Разом	<u>99,922.75</u>

Витрати

1. Чинш за бюрове приміщення	3,200.00
2. Канцелярйне приладдя	3,436.90
3. Кошти роз'їздів	5,854.87
4. Збіркові видатки і комісове	4,166.85
5. Телефонічні розмови	2,791.17
6. Оголошення в пресі і радіо	346.70
7. "Вісник СКВУ"	5,783.37
8. Поштові оплати	5,549.85
9. Банкові обтяження і відсотки	994.59
10. Суспільні свідчення за службовців	1,541.27
11. Заробітна платня службовців	23,559.14
12. СКВОР	769.71
13. Допомога і пожертви	10,623.57
14. Кошти друків	1,110.12
15. Пленарна Сесія	2,898.14
16. Комісія Прав Людини	22,356.50
17. Бюро СКВУ в Нью Йорку	25,152.68
18. Забезпечення	<u>177.00</u>
Разом	<u>120,312.43</u>
Дефіцит	<u>20,389.68</u>

Рахунок прибутків і витрат за 1977 р.

Прибутки

1. Датки - загальні	39,470.17
2. Членські внески	33,331.85
3. "Вісник СКВУ"	4,577.03
4. Збіркові акції	43,929.59
5. Продаж книжок	36.75
6. Банкові відсотки і виміна	6,179.42
Разом	<u>127,524.81</u>

Витрати

1. Чинш за бюрове приміщення	2,330.24
2. Канцелярйне приладдя	6,185.63
3. Кошти місцевих роз'їздів	292.07
4. Ради і Комісії	2,162.24
5. Телефонічні розмови	5,740.31
6. Оголошення в пресі і радіо	1,169.37
7. Видання	24,336.90
8. Поштові оплати	9,497.64
9. Банкові і чекові оплати	1,740.86
10. Суспільні свідчення за службовців	817.02
11. Допомога і дотації	1,010.00
12. Заробітна платня службовців	36,057.46
13. Кошти пленарної сесії	16,900.60
14. Утримання бюро	1,300.00
15. Забезпечення	181.00
Разом	<u>109,721.34</u>
Надвишка перед амортизацією	17,803.47
Амортизація	2,263.27
Надвишка за 1977 р. (нетто)	<u>15,540.20</u>

Рахунок прибутків і витрат за 1978 р.
(за час від 1-го січня до 30-го червня)

Прибутки

1. Датки - загальні	4,953.80
2. Членські внески	9,088.53
3. "Вісник СКВУ"	126.00
4. Збіркові акції	28,996.77
5. III Конгрес СКВУ	505.00
6. Продаж книжок	17.35
7. Банкові відсотки і виміна	<u>3,494.94</u>
Разом	47,182.39

Витрати

1. Чинш за бюрове приміщення	4,038.60
2. Канцелярйне приладдя	984.24
3. Конференції і транспортація	4,470.34
4. Ради і Комісії	368.00
5. Телефонічні розмови	2,370.00
6. Оголошення в пресі і радіо	296.61
7. Видання і копіювання	4,847.93
8. Поштові оплати	4,248.01
9. Банкові і чекові оплати	1,617.31
10. Суспільні свідчення за службовців	393.87
11. Закуп видань	315.75
12. Адвокатські послуги	500.00
13. Заробітна платня службовців	<u>22,425.36</u>
Разом	46,876.02
Надвипшка перед амортизацією	306.37
Амортизація	996.22
Дефіцит	<u>689.85</u>

Загальний рахунок прибутків і витрат

(за час від 16-го лютого 1974 р. до 30-го червня 1978 р.)

	1974	1975	1976	1977	1978	Разом
Прибутки	47,165.84	90,097.06	99,922.75	127,524.81	47,182.39	411,892.85
Витрати	<u>56,260.68</u>	<u>91,409.41</u>	<u>120,312.43</u>	<u>111,984.61</u>	<u>47,872.24</u>	<u>427,839.37</u>
Надвишка або дефіцит	(9,094.84)	(1,312.35)	(20,389.68)	15,540.20	(689.85)	(15,946.52)

ДодатокВидання Президії Секретаріату СКВУ

<u>Назва</u>	<u>Дата Видання</u>	<u>Тираж</u>	<u>Стор.</u>
Інформаційна брошура про СКВУ	1974	5,000	8
Вісник ч. 1	6/74	5,000	32
ч. 2	11/74	5,000	40
ч. 3	7/75	7,500	36
ч. 4	1/76	10,000	32
ч. 5	12/76	15,000	48
ч. 6	7/77	10,000	48
Український Вісник ч. 7-8 (англійський переклад)	1975	500	166
Памфлет "Советське переслідування релігії в Україні"	1976	25,000	8
Брошура "Советське переслідування релігії в Україні"	1976	10,000	54
Поштівки в обороні Української Церкви (до Світової Ради Церков, Папи Павла VI, ген. секретаря ООН)	1976	120,000	
Список громадян УРСР ув'язнених за релігійні переконання	1976	1,000	21
Памфлет про о. В. Романюка	1976	19,500	6
Поштівки в обороні о. В. Романюка (до Світової Ради Церков, Папи Павла VI, Вселенського Право- славного Патріярха)	1976	50,000	
Українські Олімпійські переможці	1976	5,000	8
Советський колоніалізм у спорті	1976	5,000	8
Українська Олімпійська команда	1976	4,000	44

<u>Меморіяли і петиції</u>	<u>Дата Видання</u>	<u>Стор.</u>
Меморіал до Гельсінкської конференції	7/75	2
Петиція до ООН в обороні українських жінок-політичних в'язнів	9/75	5
Петиція до ООН в обороні Української Церкви	4/76	36
Петиція до прем'єр-міністра П. Трудо в обороні Української Церкви	4/76	17
Петиція до конференції ООН "Габітат"	5/76	7
Меморіал до Београдської конференції	6/77	173